

ELLINÄ

9

SYYSK.

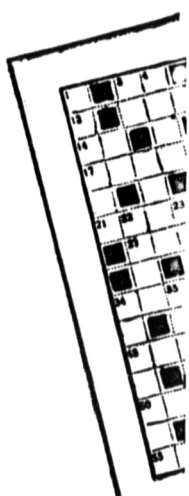
Laila Rihte Ellinä
»Roinilan talossa»,
joka on SF:n vii-
meisin elokuva-
uutuus.

Valok. Tenhovaara.

ETSITÄÄNPÄ

**paras ratkaisu
tähän ongelmaan...**

Koulukirjoissa kerrotut historialliset tapahtumat askarruttavat poikanne ajatuksia. Hänen mielessään syntyy kuva Kolumbuksesta, joka löysi Amerikan, häntä kiinnostaa Watt, joka havaitsi höyryn suunnattoman voiman, hän ihailee Edisonia ja tämän ihmeellisiä, ihmiskuntaa hyödyttäneitä keksintöjä.

Mielikuvat alkavat elää ja valtaavat hänen ajatusmaailmansa... Hänkin tahtoo suureksi tultuaan aikaansaada jotakin erikoista, suurta ja hyödyllistä...

Hänestä ei ehkä tule uutta Edisonia, mutta varmasti hänkin löytää jonkin taipumuksiaan vastaavan toimialan, joka häntä itseään tyydyttää ja jolla työskennellen hän tuottaa kunniaa Teille ja hyötyä synnyinmaalle. Te voitte tehdä mahdolliseksi poikanne taloudellisista huolista vapaan valmistumisen tulevalle elämänuralleen... turvata hänen opiskelumahdollisuutensa... ottamalla itselleen tarkoituksenmukaisen henkivakuutuksen SUOMI-yhtiöstä.

Henkivakuutus on pääomaa siitä hetkestä lähtien jona vakuutuskirja on lunastettu.

**KESKINÄINEN
HENKIVAKUUTUSYHTIÖ**

SUOMI

MAAN SUURIN HENKIVAKUUTUSLAITOS

E E V A

NYKYAIKAISEN
NAISEN LEHTI

VASTAAVA PÄÄTOIMITTAJA:
LEMPI TORPPA

TOIMITUS JA KONTTORI: HELSINKI, ANNANK. 18. PUH. 39969
ILMESTYY KERRAN KUUKAUDESSA. TILAUSHINTA 40 MK.

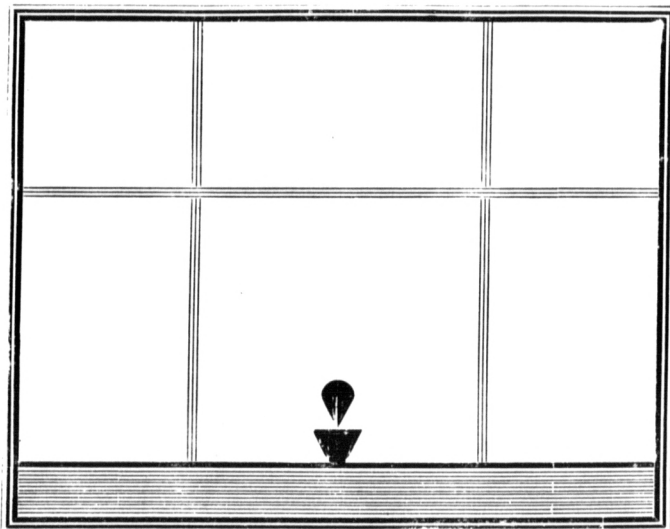
YKSITYISNUMERO 4 MK.

9

SYYSKUU

1935

MITEN

SUORAAN SANOEN ...

• Poikamiesverosta näyttää tulevan vihdoinkin tosi. Mutta tämä nimi ei ole aivan oikea sille lisäverolle, jota hallitus ehdottaa. Sitä ei kannettaisi vain poikamiehiltä, eipä edes heidän lisäksi vain itseänsä elättäviltä naimattomilta naisilta, vaan yleensä jokaiselta sellaiselta verovelvolliselta, »joka ei pääasiallisesti elätä muita läheisiään kuin aviopuolisoaan.» Siis myöskin lapsettoman perheen päämiehen veroon pantaisiin viidesosa lisää yhteiskunnan ylläpidoksi, koska hänellä ei ole sitä räsitusta, minkä lapsien kasvattaminen muille perheille aiheuttaa. Tämä onkin aivan kohtuullista. Maksetaanhan sähkömittaristakin erikseen vuokraa, ellei sähköä tarpeeksi paljon käytetä.

Kun vain kaksikymmentä vuotta nuoremmat olisivat vapaat tästä lisäverosta — näin siis tulee tavallaan virallisesti vahvistetuksi normaali naimaikäraja — joutuisi suuri osa konttori- y.m. nuoresta naiskaartista poikamiesverotettavaksi. Ja ehkäpä se ei olekaan kohtuutonta, kun samalla ehdotetaan korotettavaksi vapaa veroraja 10.000 tuloon.

Hauskinta on aikanaan nähdä, vaikuttaako tämä nuorten miestemme ja naistemme naimahaluun ja nuorten parien lapsirakkauteen niin, että ensin avioliittojen luku lisääntyy ja sitten lapsettomiin perheisiin alkaa ilmestyä lapsia.

*

Kansallisteatterilla on taas raskaat koettelemuksen ajat. Joukko parhaita näyttelijöitä on yhtä aikaa poistunut näyttämöltä, mikä ikuisesti mikä pitemmäksi tai lyhemmäksi ajaksi. Ja johtajaa kuuluu vainoavan kova onni uusien hankinnassa. Maaseututeatterit kun vievät parhaat voimat. Ajatella sitä hävyttömyyttä. Kansallisteatterilla ei ole mitään mahdollisuuksia pitää puoliaan kun jotain nousevaa kykyä kysytään useammalle taholle. Ja sitten joudumme me helsinkiläiset vain sanomalehdistä lukemaan

TE

verhoilisitte tämän ikkunan?

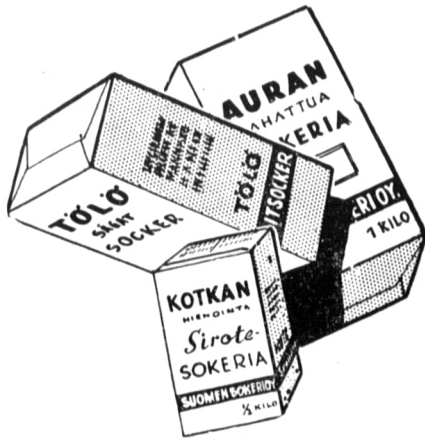
Moni perheenemäntä seisoo juuri nyt syysverhoilun aikaan kauan tyhjiä ikkunoihinsa ääressä ja miettii... Verhoilussa on ratkaistavana monta pulmaa. Jo jokainen erilainen ikkunamuoto asettaa omat vaikeutensa ja sen lisäksi on muita tärkeitä seikkoja: huoneen tyyli, värit j.n.e. »Millainen verhoasetelma olisi kaunein juuri tähän ikkunaan?» Hyvät viitteet olisivat tarpeen. — **Me annamme Teille viitteitä!** Syysverhonäyttelyssämme, joka avataan huomenna, esittelemme Teille taas joukon uudenlaatuista verhoasetelma-malleja, joissa on otettu huomioon erilaiset ikkunamuodot, huoneilyypit y.m.s. seikat. Tulkaa katsomaan! Se ei velvoita Teitä mihinkään.

Toivon että tämän syksyn verhonäyttelyllämme voimme auttaa Teitä entistä paremmin kotoisten verhoilukysymysten ratkaisussa

lausumme Teidät tervetulleiksi syysverhonäyttelyymme

GRÖNROS

KESKUSKATU 7.

Syöttekö Te vähintään 100 grammaa sokeria päivässä?

Ainakin sen määrän jokainen tarvitsee pysyäkseen virkeänä ja työtarmoisena. Mutta pyytäkää aina

SUOMALAISTA SOKERIA,
jossa on 100 % makeutta — 100 % puhtautta,
99,98 % ravintoa.

„Sulaa voimaksi kokonaan ja heti!”

Vaatikaa tästä lähtien kaikki sokerinne
puhtaana — suojaavissa pakkauksissa!

Voi, miten tämä on hauskaa

— huudahti Kirsti, kun äiti perehdytti häntä keittotaidon salaisuuksiin. Hän innostui heti asiaan nähdessään äitinsä häärilemässä puuhakkaana ja hyväntuulisena uuden SIRO-lieden ääressä. Äidillä oliikin täysi syy tyytyväisyyteen, sillä Siro-liesi säästää aikaa ja vaivaa. Hänen paistoksensa ja leivonnaisensa onnistuvat aina Siron oivallisissa uuneissa. Lisäksi on Siro-liesi todellinen keittön kaunistus tasaisine pintoineen ja kiiltävine nikkeliheloineen. Sen puhtaanapito on helppoa eikä se koskaan kuumene liikaa. Ja ennen kaikkea: se säästää puita!

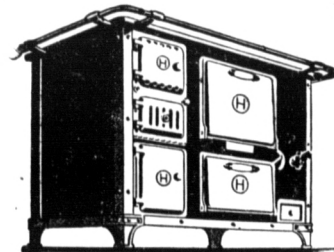

TUTUSTUKAA SIRO-LIETEEN!

SIRO-LIESI

nykyaikaisen emännän liesi

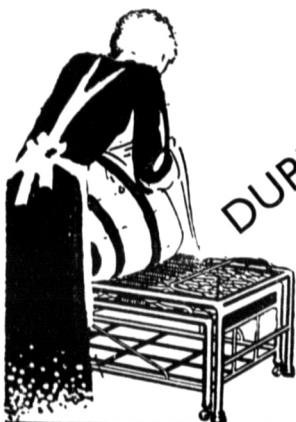
Esittävät jälleenmyyjämme sekä pysyvä rakennusnäyttely Helsingissä, Fredrikinkatu 51—53

**Högforsin
Tehdas Oy**
KARKKILA

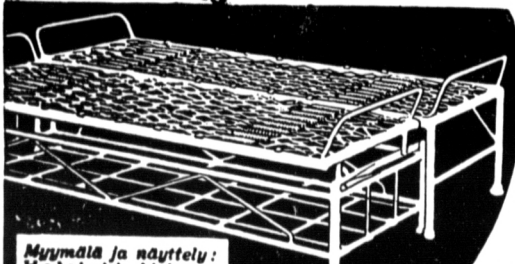
MERIVAARAN MERKKI

DUPLO-SOHVASSA

TAKAA KESTÄVYYDEN

MERIVAARAN DUPLO-SOHVAN kestävyys johtuu ennen kaikkea joustin-pohjassa olevien teräskoukkujen parhaasta mahdollisesta kiinnitystavasta, mikä tasaannuttaa jousituksen jännityksen sekä ehkäisee venymisen ja pohjan 'soittamisen'.

Myyntiä ja näyttely:
Helsinki, Aleksan-
terink. 13. Puh. 32 630

J. MERIVAARA

opitaan ensimmäisenä koulussa
ja niitä käytetään läpi elämän.

Samoin tekee jokainen, joka
kerran on oppinut käyttämään

TEETÄ ja
VANUKAS-
JAUHETTA

DURYEAS MAIZENA

80 vuotta johtava merkki
Usein jäljiteltä, aina onnistumatta

AROMA BLEND Co Oy
HELSINKI - PUHELIN 32 020

kuinka jossain kaukana taivaanrannalla on taasen syttynyt uusi tähti, joka kuitenkin ei näy meille asti.

Viime vuosina olemme saaneet nähdä, että suomalaisia tähtiä syttyy ruotsalaisillakin näyttämöillä. Mutta kansallisteatterimme vain uhkaa joutua ihan autioksi sitä mukaan kun »vanhat» tähdet sammuvat. Suosittelemme Herra Johtajalle valtioneuvostossa olevaa työttömien henkisen työn tekijäin luetteloa. Sieltä voisi löytyä joku jota maa-seututeatterit eivät vielä ole vieneet.

*

Siitähän me suomalaiset kai olemme suloisesti yksimieliisiä, että me olemme huonoja seuraimisia, juroja, ujoja, karuja ja kankeita, ja ties mitä vikoja olemmekaan saaneet kuulla itsessämme lueteltavan. Ja jos täällä on järjestettävä jokin yleisvaltakunnallinen tilaisuus, »vastaanotto» tai muu sellainen vaatimattomampikin, jossa hauskan seurustelun pitäisi olla kokoontuvien välillä sillanrakennusaineina, on pidetty ilman muuta selviönä, että me suomalaiset olemme sellaiseen mahdottomia. Ja me olemme, savolaisten ja karjalaisten kuulusta vilkkaudesta huolimatta, itsekin uskoneet niin ja nöyrän alistuvasti sanoneet kuin entinen akka, että »sellainenhan minä olen».

Mutta kuinka ollakaan, tässä turistitulvan häntäpäässä eräs jo aikaisemminkin maassamme ollut ulkomaalainen kaikessa ystävyydessä alkoi ihmetellä, miten täällä vastaanottotilaisuudet ovat tulleet ikäviksi. Toin esille tuon »sellainen minä olen» selityksen, mutta sitäkö hän ei ensinkään hyväksynyt: »Mitä vielä, siitä ei ole kysymys, muutama vuosi sitten olitte paljon hausکمپia, välittömämpää, luonnollisempia. Te lainaatte tarkkaan Ruotsin tavat, tittelöimiset, etiketit ja koko seremoniat. Siinä vika. Seuratkaa omaa luontoanne ja jos lainaatte, niin lainatkaa hiukan etelämpää, hiukan välittömämpää. Olisi hausکمپaa molemmin puolin.»

Rouva Suorasuu.

*

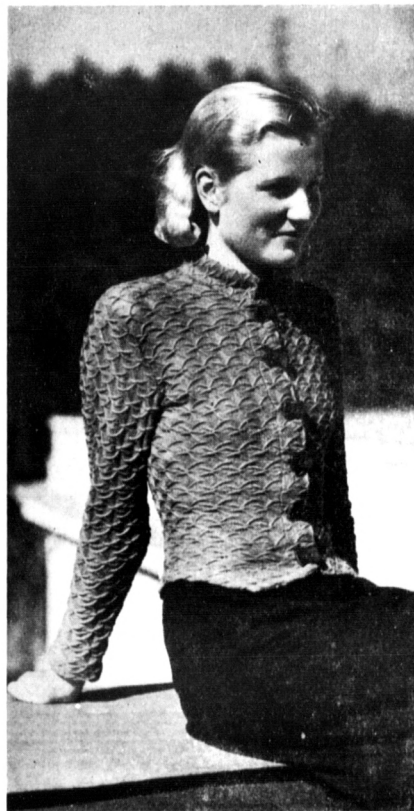
Nyt me alamme valmistaa lapsillemme ja itsellemme välipaloja ja aterian lisää raakaravinnosta. *Alli Simola* on julkaissut painosta kirjasen »*Raakaravintoa*», ja tämä *Eeva-lehti* on rientänyt hankkimaan tilaajilleen sellaisen edun, että he saavat sen halvemmalla kuin muut kuolevaiset.

Tekijä on kymmenisen vuotta kokeillut ja tarjoillut ruokavierailleen raakaravintoaterioita. Nyt hän tarjoaa kokeilujensa tulokset kirjan muodossa suurelle yleisölle. Kirjassa annettuja ohjeita on kokeiltu käytännössä myös erilaisissa yksityistalouksissa, m. m. virkamiesperheissä ja kotona aterioivien virkanaisten talouksissa. Kokeiltaessa huomattiin, että monet aikuiset, jotka eivät mielellään syö keitettyjä vihanneksia, söivät erittäin halukkaasti samoista vihanneksista laitettuja raakasalaatteja. Ja monissa sellaisissa kodeissa, joissa lapset välipaloihin olivat tottuneet samaan kahvia tai teetä, havaittiin heidän yhtä mielellään syövän raakaravintoa.

Kirjassa ovat halvat vihanneksemme, kuten porkkana, lanttu, valkokaali, punajuuri, purjo, selleri, koroitettu ennen näkemättömään kunniaan ja ne muodostavat sen pohjan, jolle suurin osa kirjan ruokalajeista, sen salaattit, hakkelukset, voileivät, jälkiruoat, leivokset ja lasten välipalat perustuvat. Monet omenista, banaaneista ja karpaloista valmistetut hedelmäruuat ovat herkullisena lisänä näiden keittotarhatuotteiden rinnalla.

Kaurapuurokaan, oi kyllästetty ihmiskunta, ei enää ole harmaata arkiruokaa, vaan ihmeellistä sunnuntairuokaa nautittuna kermavaahdon kera.

Kirja maksaa 10: — mk., Eevan tilaajat saavat sen 6 markalla lähettämällä rahat Eevan konttoriin Annank. 18.

MALLI
1612

M
iksi

Eeva on rasituneen ja väsyneen näköinen?

„Mikäs ihme se on! Hän istuu 7—8 tuntia konttorissa, käy häthätää aamiaistunnilla ruokapaikassa syömässä ja illalla hän rientää suoraa päätä kotiin... Hänellä on mukamas kiire jumperia kutoomaan...!

MALLI
1607

„Minä ainakin olen sitä mieltä että jokaisen „sisäisen” on oltava vapaa-aikoinaan ulkona niin paljon kuin mahdollista...”

Tästä asiasta ajattelee suurin osa naisia samalla tavoin, koskapa valmiiden **Atlas-jumperien** käyttö on viimeisten 4—5 vuoden aikana lisääntynyt monenkertaisesti. — Kuten kuvista huomaatte, valmistamme nyttemmin myöskin kohoraidallisia ja -pintaisia **ATLAS-jumpereita**.

Suomen Triko

**Säilyttäkää
vartalonne
kauniina**

käyttämällä
„PERHOS”
korsetteja ja
korseletteja.

Laatutuote Osakeyhtiö
Helsinki

Hygiena-

siteitä on nyt saatavana aptee-
keistä ja kaikista hyvinvaruste-
tuista rohdos- ja kemikalikau-
poista. — HYGIENA-side on
sterilisoitu, antiseptinen, hieno
ja pehmeä, ja on sillä vahva
imeytymiskyky. Kotimainen
laatuvalmiste huokeaan hintaan.

13:— $\frac{1}{1}$ ja 7:— $\frac{1}{2}$ tusinalta

KAUNIIT KUKAT

*kohottavat viihtyisyyttä
ja luovat arkenakin juhla-
tunnelman.*

Kukkalaitteita, kukka-
koreja, irtokukkia y.m. run-
saasti varastossa.

Helsinki

LIIKKEET: E. Esplanaadinkatu 20 - Puh. 37 935
Aleksanterinkatu . . 48 - Puh. 31 535
Caloniuskatu 10 - Puh. 46 073

MEILLÄ ON JOTAIN UUTTA!

Muotisalonki!

Nyt on Stockmannin
asiakaspiirin käytettä-
vissä mannermaisten
tavaratalojen mukaan
järjestetty hieno muo-
tисalonki. Se on valoi-
sa ja tilava, siellä on
pehmeät nojatuolit ja
kauniit koitoshuoneet.

*Terve tuloa
tutustumaan!*

Muotisalonki, 3 kerr.

STOCKMANN

HAAVOITETTU

• Lopultakin ovi avautui ja Angela pujahti sisään ravistaen sadepisarat olkapäiltään. »On kauheata häiritä sinua tällaiseen aikaan, Elsie. En millään olisi tehnyt sitä, mutta —.» Hän pysähtyi koettaen pidättää esiintyntyviä kyyneleitään. »Mutta minun täytyy saada puhua kanssasi. Olet ainoa ystäväni koko Lontoossa!»

»Tule sisälle», sanoi vanhempi nainen hiljaisesti. »Sinähän väriset vilusta. Miksi et soittanut minulle?»

»En voinut. Olen ollut aivan suunniltani kuudesta saakka. Ethän kerro kenellekään, että olen ollut täällä, ethän Elsie? Lontoo pelottaa minua ja Billin ystävät vihaavat minua. Tunnen sen — kaikki muut paitsi sinä. Sinä olet ainoa, joka olet ollut hyvä minulle!»

»Pötyä», sanoi Elsie. »Niinkuin kaikki vastanaineet, sinä kuvittelet mitä tahansa. Kaikkihan me pidämme sinusta. Ota pois päältäsi!»

Angela heitti takkinsa ja hattunsa tuolille. Hattu oli painanut punaisen jäljen hänen valkoiselle otsalleen, jota hän hieroi vapisevin sormin. »Minusta tuntuu, kuin rautavanne puristaisi päätäni. En voi ajatella mitään. Olen epäonnistunut niin perinpohjin, enkä tiedä, mitä tehdä.»

»Sinä et ole kovin johdonmukainen, rakkaani. En kaikesta huolimatta ole ajatusten lukija.»

Hän seisoi suorana ja rauhallisena katsellen rypistynyttä ja onnetonta tyttöä tuolissa.

»Mutta sinä olet niin varma itsestäsi», sanoi tyttö itkien, »ja aina tilanteen tasalla. Mikään ei voi murtaa sinua, ei elämä, ei rakkaus — ei mikään.»

»Tarkoitatko, että huolimatta kahdesta aviomiehestä olen vielä elossa?»

»Sitäkin», Angela jatkoi. »Etkä sinä vaikuta yhtään vanhalta. Sinä olet niin elämänhaluinen ja älykäs — ja niin viisas. Minun täytyy kertoa sinulle, muuten sydämeni pakahtuu. Bill on jättänyt minut.»

Hän ei odottanut yllättymistä, eikä hän pettynytkään. Elsie silitti hänen päätään lempein ja varmoin käsin. Sitten hän sytytti savukkeen.

»Minne hän on mennyt?»

Angela ponnahti tuolista ja polvistui ystävänsä viereen. »En tiedä, klubiin tai jonnekin. Soitin sinne, mutta he sanoivat, ettei hän ollut käynyt siellä. Odotin koko illan... mutta hän ei tullut.»

Hän sulki silmänsä ja hänen leukansa vapisi. »En sittenkään olisi hätääntynyt, ellei viime viikolla olisi tapahtunut jotakin. Ethän halveksi minua, jos kerron? Ethän pidä minua epälojaalina Billiä kohtaan? Minähän rakastan häntä — mutta minun täytyy saada neuvoja sinulta.»

»En tietenkään. Mitä viime viikolla tapahtui?»

»Se tapahtui torstai-iltana, ennenkuin sinä, Lee Hawks ja Bentley tulitte. Bill oli myöhästynyt jo kolmannen kerran sillä viikolla. Minä olin raivoissani — ja loukkaantunut ja peloissani. Mutta en näyttänyt sitä. Hän vihaa kohtauksia, kuten kaikki miehet. Kun hän suuteli minua, huomasin, että hän oli juonut — ja että hän oli ollut ukkona jonkun naisen kanssa»

»Kenen?»

»En uskalla sanoa sitä, ennenkuin olen varma. On alentavaa myöntää, että joku nainen yrittää vietellä toisen aviomiehen. Se inhottaa minua.»

»Mutta ehkä olet väärässä, lapsi.»

SALON de BEAUTÉ

BELLA-DONNA

Kauneushoitosalonki
ja kampaamo

Bulevardi 6 A Puh. 23 129.

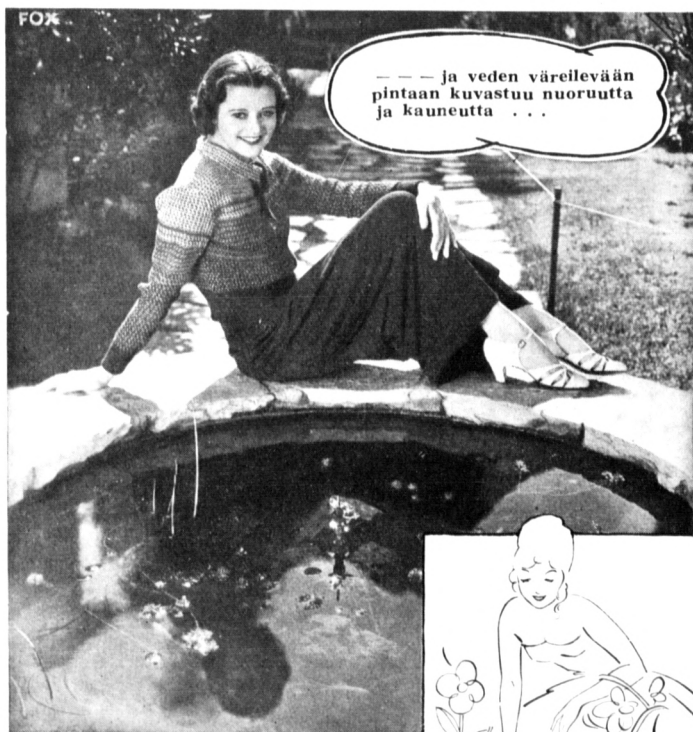
Omist.

Nti **T. BERGGREN**

Academie Scientifique
de Beautén oppilas.
Diploomi Helsingistä
ja Tukholmasta. • • •

**Permanenttikoneet
tekniikan viimeinen saavutus • Täysin eristetyt
ja vaarattomat • • •**

Oletteko TE NIIN KAUNIS KUIN voisitte olla?

Oikea nainen palvoo kauneutta — luonnonkauneutta, elämänkauneutta, omaa kauneuttaan . . . Se ei ole väärin. Miksemme lisää viihdytystä maailmaan! Oletteko Te niin kaunis kuin voisitte olla?

Hoidatteko ihoanne oikealla tavalla? Valitsetteko oikeita kauneudenhoitoaineita?

Käyttäkää Tekin kauneudenhoitoaineita, joille niin monet kauniit naiset saavat olla kiitollisia viehätystään:

Rococo

päivävoidetta
yövoidetta
coldcremeä
Eau de Cologne
puuteria (kuivaa)

Tekno

Eau de Cologne ja
puuteria (rasvaista)

Valmistusta valvoo Helsingin
Yliopiston bakteriologian dosentti,
lääket. tri CARL NYBERG.

LUKEMATTOMIEN NAISTEN KAUNEUDENHOITOAINOITA

OY. TEKA

»Ehkä olen. Sinä tunnet elämää enemmän kuin minä. . . Sinulla on ollut enemmän kokemusta!»

Elsie karisti tuhkan savukkeestaan. »Kokemukset saa kalliisti maksaa. Sen tulet sinäkin oppimaan. Ketä sinä epäilet?»

Angelan silmät olivat vakavat. »Voin tuskin itsekään uskoa sitä. . . Älä luule —»

»Älä ole tyhmä. Onhan kysymyksessä miehesi.»

Angelan jännitys laukesi. »Tiesinhän, että ymmärtäisit.» Hän henkäisi syvään. »Luulen, että hän on Mary Bentley.»

Elsien nauru oli epäilevä ja rauhoittava. »Sinä olet hullunkurinen lapsi! Luuletko Billilläsi olevan niin huonon maun. Ei varmastiakaan Bill olisi voinut —»

»Sinä et tiedä, mitä Bill voi tehdä, vaikka oletkin tuntenut hänet vuosia. Enkä minäkään!»

»Mutta Mary Bentley?»

»Hän ei ole kaunis», Angela myönsi, »mutta se, mitä Bill sanoi, kun te olitte lähteneet, pani minut ajattelemaan —»

»Mitä hän sanoi?»

Nuorille, suloisille kasvoille levisi puna.

»Hän sanoi, että olen liian nuori ymmärtämään hänen ikäistään miestä. Olen niin kokematon. Että mies tarvitsee muutakin kuin naisellista pehmeyttä ja lapsellista katsetta.» Hän pysähtyi äkkiä. »Mutta en luule, että Bill ajatteli sanojaan. Ja minä en päästäisi niitä huuliltani kenenkään muun kuullen kuin sinun. Sinä olet ainoa hänen ystävistään, joka on ollut hyvä minulle.»

»Oh, me puhuimme tuntikausia sinä yönä», Angela jatkoi, »ja hän melkein myönsi, että se oli Mary Bentley. Kaikki viittasi häneen. Bill sanoi koettaneensa lopettaa heidän välinsä jo kauan sitten, mutta nainen ei päästänyt häntä. Hän oli joutunut hänen lumoihinsa, sillä hän oli tuntenut tarvitsevansa kokeneen naisen ymmärtämystä. Minä olen hänen mielestään niin nuori, kaunis ja puhdas, etten voisi sitä ymmärtää. Hän rukoili minua antamaan anteeksi ja vakuutti, että hänen rakkautensa minuun oli yläpuolella kaikkien muiden.»

Angela puki yleen hattunsa ja takkinsa. »Voin yhtä hyvin lähteä. Tahdon olla kotona jos hän palaa.»

»Pieni tyhmyri», ajatteli Elsie, hymyillen noustessaan. Hän oli kuunnellut vain puoliksi, mutta nyt hän säpsähti.

»Ehkä oli hullua — että tulin tänne. Eihän kukaan voi minua auttaa. Mutta on kummallista, että Bill palasi hänen luokseen, sillä kun sovimme riidan, sanoi hän: »Angel, sinä olet niin puhdas ja suora, että et voi ymmärtää, millaista on tuntea nälkää, jota sinä häpeäisit. Se on aina kiusaamassa, vaikka tietäinkin, että se on vanha, valheellinen ja likainen. Eihän luulisi, että hän todella välittää hänestä?»

»Tuskinpa», Elsie kohautti olkapäitään. »Vahinko, ettei Mary ole kuulemassa kohteliaisuutta.»

Angela tarttui hänen käsivarteensa. »Ethän kerro hänelle, sinä lupasit!»

»En. En kerro Marylle.»

»Hyvästi», sanoi Angela, »ja kiitos, että kuuntelit minua. Luultavasti ajattelet, että teen turhasta asian, mutta ymmärrätkö —»

»Ymmärrän», Elsie keskeytti. »Hyvää yötä!»

Ovi avautui ja tweedpukuinen olento syöksyi ulos sateeseen. Elsie seisoi korkean peilin edessä suljettuaan oven. Hän punasi huulensa ja kohotti leukaansa, kunnes melkein huomaamaton ryppy sen alla hävisi.

Sitten hän kääntyi ja katsoi mieheen, joka seisoi kirjaston ovella.

Miehen kasvot olivat harmaat.

»Hullut hyökkäävät sisälle», naurahti Elsie ja hänen äänensä särähti. »Sinulla oli erinomainen paikka tämän pienen näytelmän aikana.»

(Jatk. siv. 34)

TYTTÖ VAI POIKA?

SE ON MIESTEN ENSIMMÄINEN KYSY-
MYS, KUN NAINEN ON SUORITTANUT
RASKAAN ASEVELVOLLISUUTENSA

● Nykyään puhutaan ja kirjoitetaan paljon sivistyskansojen heikosta lisääntyväisyydestä. Miehet laativat syntyväisyystilastoja, suunnittelevat asutustoimintaa, myöntävät verohelpoituksia lapsekkaille perheenisille ja panevat lisäveroja lapsettomille sekä vahhoille pojille, annetaanpa joissakin maissa avioliittolainoja ja ties mitä syntyväisyyden yllykkeeksi. Mutta me naiset olemme muka niin mukavuutta rakastavia tai pelkureita, ettemme enää täytä edes luomakunnan

suurta käskyä: lisääntykää jne. Niin houkuttelevaa kuin olisikin lähemmin tarkastella miesten osuutta tässä kehityksessä, emme siihen tässä yhteydessä kajoa, vaan otamme valokuvaajan mukaamme ja lähdemme Uuteen Naisten klinikkaan ja Vuorimiehen kadun varrella olevaan tunnettuun »laitokseen» katsomaan, millainen mieliala siellä vallitsee.

— »Naisten piinan paikka», sanoi valokuvaaja epävarmasti hymyillen ja asetteli arkana konettaan siellä, missä miehet tuntevat olevansa muukalaisia.

— »Naisten asevelvollisuutta», sanoi reipas hoitajatar ohikulkiessaan ja hymyili valoisasti. Ja aivan samoin kuin sotilaitten keskuudessa on pelkureita ja sankareita ja kaikkia siltä väliltä, niin on täälläkin, missä tosin kuoleman asemesta syntyy elämää.

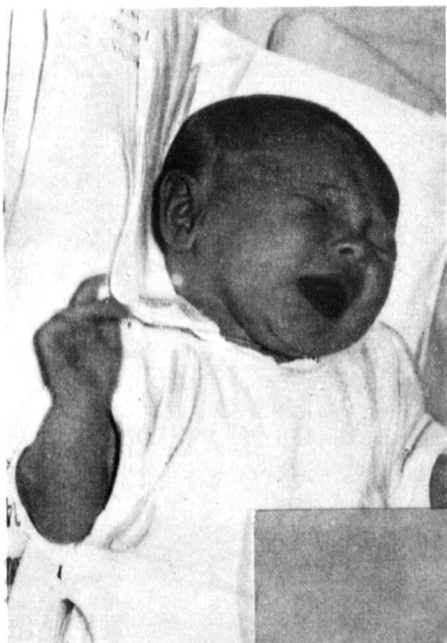
Antakaamme hoitajattarien kertoa.

»Vaimo oli yhdeksän, vai oliko hän nyt kymmenen lapsen äiti, itse neljissä-kymmenissä. Lauantaina hän leipoi, neljäkymmentä leipää suurelle perheelleen. Pesi, siivosi kaikki paikat, hoiteli lapset nukkumaan. Sitten lähti. Ja oli tänne tullessaan niin väsynyt,

»Syntynyt terve tyttö.»

että tuskin pääsi ovesta sisään. Mutta siisti hän oli, vaatteet puhtaat. Ja sitä samaa ei voi aina sanoa nuoremmista. Sunnuntaina syntyi poika, suuri, neljän kilon painoinen. Ja näytti siltä, että viimeinen oli taas äidille rakkain. Pienokainen sairastui täällä vähäisen. Enkä ole nähnyt sellaista hätää äidillä, kuin oli tällä köyhällä vaimolla. »Kunpa se ei vaan kuolisi...» Mitä me tiedämme, me tavalliset itsekäät ihmiset tällaisista sankareista ja heidän mielenlaadustaan. Luulemme

»Mitäs nyt tehdään kun lapsi itkee.»

Kaikki kuvat valokuv.
Heine.

Naisten klinikka. Ensimmäinen kylpy, ikä 50 minuuttia.

Naisten klinikka.
Nuori äiti, jolle pikku
nyytti ei näy olevan
taakaksi.

»Porsaita äidin oom-
me kaikki . . .»

sopivampaa sanaa en keksi — ukkopa ei hämmästynyt, vaan vielä kastaa kapsahutti lapset matkan varrella, Töölön lastenmajassa. Miksi hän sen teki, se ei oikein meille selvinnyt, sillä lapset olivat terveitä. Mutta ukko kaikesta päättäen oli oppinut toimimaan ripeästi. Ja tarina jatkuu vielä vähän. Ministeri, kreivi Hamilton, joka silloin vielä asui Suomessa, sai kuulla tapahtumasta. Tapaus vaikutti syvästi Hamiltoneihin, sitä enemmän, kun heillä itsellään samaan aikaan oli vain hiukkasen vanhemmat kaksoiset. Pienet kolmoset saivat nukkua pikku kreivien vaatteissa, vai olivatko nuo nyt kreivittäriä tai ehkä molempia, ja vuoden ajan jalomielinen ministeripari heitä avusti myös rahalahjoilla. Ja tarina — voisipa miltei sanoa satu — jatkuu vieläkin vähäsen. Eräänä päivänä lukivat Hamiltonit sanomalehdestä, että saman niminen mies, kuin heidän suojattinsa, oli hirttäytynyt jossakin kaupungin ulkopuolella. Onko hän sittenkin tullut epätoivoiseksi, ajattelivat. Ottivat selvän asiasta, ajattelivat. Ottivat selvän asiasta. Ja kävi, niinkuin odottaa saattoi: kysymyksessä oli joku muu.

Näiden tarinain jälkeen toivottavasti saavat oikeat mittasuhteet ne jokapäiväiset probleemit, joita täällä uudestaan ja uudestaan joudutaan pohtimaan, tai oikeastaan näitä ongelmia on vain yksi: mies vai nainen, tyttö vai poika. Ja isät tuntuvat olevan parantumattomia, täysinä pakanoina, sanoi hoitajatar, oikeita neekeripäälliköitä taikka hottentotteja: vain poikalapsi on ihmislapsi. Yksityissairaaloissa tosin kaikki käy hiukan hillitymmiin, yleensä. Tähän tapaan.

»Minä olen maahan ja maa
minuun tyytyväinen.»

»Kiireesti tänne tullaan ja kiireesti mennään.» Tyytyväinen äiti ja vielä tyytyväisempi isä.

tekevämme hyvän työn kun pyydämme lasta kasvatiksi. Mutta vaimo ei antanut, sanoi vain vakaasti: »Kyllä sillä leipä on».

Toinen kaunistelematon tarina:

Mies ajaa köryyttää hevosineen, ratilla vaimo ja kolme vastasyntynyttä. Me hoitajattaret riennämme vastaan: mitä tämä on? »Kun minä kotoa läksin», sanoo ukko, »olin minä seitsemän lapsen isä, mutta kun tänne pääsin, olin kymmenen lapsen isä, eikä matkaa ollut kuin 15 kilometriä». Ukko oli vaimoineen lähtenyt matkalle, mutta lapset ja vielä kolmoset olivat syntyneet tiellä. Mutta, istu ja pala —

On syntynyt tyttö esikoiseksi. »Kumpaa toivottiin?», kysyy hoitajatar. »Minulle ovat molemmat hyvät, mutta kyllä se isä toivoi poikaa . . . » Ja isä, isä, se pöpö, tulee tervehtimään, suuri kukka kainalossa, Hoitajatar menee vastaan, lepyttelemään. »Mamma täällä nyt on vähän levoton, kun tuli tyttö . . . Mitäs nyt tehdään?» Isä jo vähän häpee, hymyilee, sanoo: »Mitäs siitä, hyvä kun ovat terveitä». Ja tyytyväinen hoitajatar vielä mentäessä lohduttelee: »Ja hyväkin se on, tulihan lapsenlikka seuraaville». Mutta pahempia pakanoita, oikeita musul-

maaneja voi olla sillä puolen, jossa ei aina osata peitellä. Onpa sattunut, että äitiparka itkeä tuhuuttaa tyttöönsä, sillä isä on sanonut, että »ei ole tulemista kotiin tytön kanssa». Sel- laisten isien olisi itse synnyttävä poikalapset!

Mutta kyllä osaavat isät olla iloisia- kin. Kukkavihkonsa aina lennättävät kiireenvilkkua. »Ja näyttävät meille hoitajille sellaisen hymyn, että sitä ei varmasti muualla näytetä. Kun nimittäin ensi kertaa tulevat katso- maan, niin ensi töikseen kysyvät, että kumpiko . . . ja siinä jo ennen kysy- myksen loppua suu leviää ihmeen tyytyväisesti, iloisesti ja ylpeästi tuon- ne lähestulkoon korviin. Kun kotiin mennään, on asia tietysti jo vanha, ja herttainen pienokainen näyttää siellä olemassaolonsa varjopuoliakin, aina- kin ensikertalaisille. Niinkuin ymmär- rämme niistä hätäisistä soitoista, joita saamme usein keskellä yötä, että »mitäs nyt tehdään, kun lapsi itkee». Täällä on kaikki työ ja vaiva meidän, siellä monta harmin paikkaa.

— Onko ollut neekereitä taikka mui- ta kiinalaisia?

— Ei muistaakseni, mutta musta- laisia kyllä sensijaan usein työntyy ovesta. Ja ovatkin niinkuin kotonaan. Sängyssä eivät pysy, kävelevät vain: »Näin on helpompi». Eräs mustalainen oli tehdä pienen kepposen. Koitti lähdönhetki. Muori oli itse jo vaat- teissaan, lasta hoitajat käärivät, niin

(Jatk. siv. 26.)

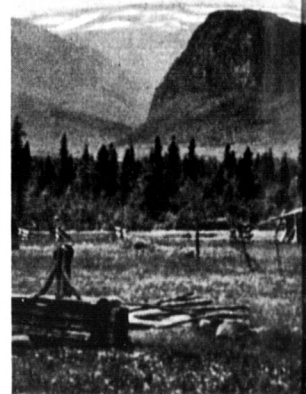
Vuorimiehen kadun »laitoksessa» on juhlalliset risti- äiset kerran viikossa. Tässä neljä poikaa ja yksi tyttö. Kullakin lapsella on nimilappu rinnassa.

Erästä Naisten klinikan lääkiriperheestä: tohtorin- rouva Apajalahti lapsineen.

TURISMI TURMELEE LAPPALAISENKIN

RUOTSIN LAPIN TURISTITEIDEN
VARSILLA LAPPALAISET OVAT
EPÄKOHTELIAITA JA RAHAN-
TUNTEVIA

Jylhää vuoristoa
Ruotsin Lapissa.

Lihankuivaustelineitä.

● Tohtori *György Lakó* kertoo Eevan edustajalle:

— En ole aivan varma siitä, minkälainen matkakertomus suomalaista naista huvittaa. Mutta voitte olla levollinen, en tule kertomaan missään tapauksessa työskentelystäni, lapin kielestä yms. Ja sitäpaitsi: Pyyhkikää yli, mikä ei kelpaa, kuten sanotaan kaavakeissa.

Jällivaara, jokaiselle suomalaisellekin nimeltä tuttu paikka Ruotsin Lapissa oli pääkortterini. Näillä Jällivaaran mailla oli ensimmäinen kyläni Purnu, josta minut sitten aikanaan neuvottiin edelleen Fjälläseniin (satasen km Jällivaarasta pohjoiseen). Selitettiin: se on mielenkiintoista seutua ja siellä on lappalaisia, jotka varmasti ottavat kotaansa.

Toiveita täynnä tulin Fjälläsenin asemalle. Asemarakennus oli näkymön ainoa nähtävyys lukuunottamatta 'luovveja', lihankuivaustelineitä, lappalaisten jättämiä, aivan aseman takana.

Lappalaisnuorikko esikoisineen.

Asemapäällikkö oli ainoa ihminen, alaisia ei hänellä ollut.

Puhuttelin asemapäällikköä ja hän kertoi, että »aivan lähellä», s. o. 20 km päässä on lappalaisia, mutta koska sinne on vaikea neuvoen mennä, on parasta ruveta odottamaan aamulla ohi mennyttä lappalaista, joka pian palaa. Odotin, nelisen tuntia. Ja neljän tunnin kulluttua jo tulikin lappalainen, lapinpuvussa, reppu seljässä taapertaen.

— Haluaisin mennä lappalaisten luo, missähän heitä asuu?

— Im mon tietee (en tiedä).

Ja sen enempää sanoja tuhlaamatta meni sisälle ja viipyi kauan. Odotin sisukkaasti. Vihdoin palasi.

— Haluaisin oppia lapin kieltä.

— Opi kirjoista. En minä välitä.

— Tutustuin jo Purnussa erääseen Peijuk nimiseen, joka neuvoi tänne Peijuk sen ja sen luo. Tunnetteko ehkä?

— En tunne.

Lähti reppuineen metsään, taakseen katsomatta.

— Kuka tuo oli, kysyin asemapäälliköltä.

— Peijuk.

Ja asemapäällikkö selitti, että kaikki vanhat lappalaiset ovat samanlaisia, epäilevät, eivät antaudu puheisiin vieraan kanssa. Eikä kulunut pitkiäkään aikoja, ennenkuin opin tämänkin vanhan lapin tavan: älä, hyvä ihminen, riennä kotaan tultuasi pääätä pahkaa isäntää ja emäntää tervehtimään ja kuulumisia kertomaan, sellaisella käytöksellä kykenee säikäyttämään lappalaisen perinpohjin. Istuudu, jos on istuinpaikkaa, istut, istut. Välillä katsot isäntää, niinkuin isäntäkin sinua. Se oli hiukan epämukavaa aluksi, mutta myöhemmin keksin tupakan polton, perin sopivan homman siinä istuessa — ja niin tuli minusta vasta Lapissa tupakkamies. No niin, sitten kyllä aikanaan tulee Lapinmiehen kysymys 'Kost poatee' (Mistä tulet), mutta silloin on jo keskustelu alkanut.

Näin siis Peijukini häipyvän metsään. Mutta hyvä oli, että asemapäällikkö minua auttoi. Hän tiesi vielä toisenkin lappalaiskylän. (On myös muistettava, että yhtäkin kotaa voidaan sanoa kyläksi, niinkuin sielläpäin lappalaisiksi sanotaan ihmistä, joka ohikulkevilta lappalaisilta on oppinut jonkun lapin sanan.)

— Järjestän niin, että kohta tuleva tavarajuna jättää teidät metsänreunaan. Ratavartija toivottavasti ottaa teidät luokseen yöksi.

Toivottavasti. Astuin junasta metsänreunassa ja löysin helposti ratavar-

tijan asunnon. Hän oli juuri lähdössä lappalaisten luo hakemaan vuohenmaitoa ja kehoitti mukaansa. Viisitoista minuuttia kuljettuamme olimme lapin kylässä, jossa oli kolme kotaa. Ratavartija koputti, astuimme sisään. Keskellä kotaa paloi tuli, sivummalla istui lihava mies. Hän oli Nils Skym, kirjailija, taidemaalari, 120 kilon painoinen.

— Saako tuoda vieraan? kysyi ratavartija.

— Tuo vain, sanoi Skym ja hymyili ja istui edelleen.

Vieraalle tarjottiin hirrenpää istui-

meksi. »Mistä olet?» Ja kun Skym sai tietää vieraan olevan unkarilaisen, siis yhtä kuin itävaltalaisen, kysyi ensitöikseen Itävallan keisarin vointia. Kiitoksia vain, oli minun syytä vastata, mutta viimeinen keisari kuoli jo maailmansodan aikana, perhe on Belgiassa, poika odottaa vielä valtaistuunta. Ratavartija selitti, että vieras haluaa oppia lappia. Skym vastasi:

— Olen vanha mies, te sensijaan nuori, te ette voi tajuta huumoriani.

Hän tarkoitti tietysti, että en voi keskustella hänen kanssaan. Mutta minä selitin, että olen matkustellut monissa maissa, olen tutustunut eri kansojen huumoriin, olen koulun käynyt tässä suhteessa, eikä hän ole ensimmäinen tapaamani vierasmaalainen.

— Mutta oppiaksenne lappia olisi teidän asuttava kodassa. Sellaiseen saan luvan vain vaimoltani, joka nyt on vuorilla. Tulkaa huomenna uudestaan.

Palasin ratavartijan hienoon asuntoon. Söin hienon illallisen — nyt vasta tätä kertoessani huomaa, että se oli ensimmäinen ateria sinä päivänä — keskustelin Ruotsin kuningasperheestä hienon ja kriittillisen näköisen ratavahdin rouvan kanssa.

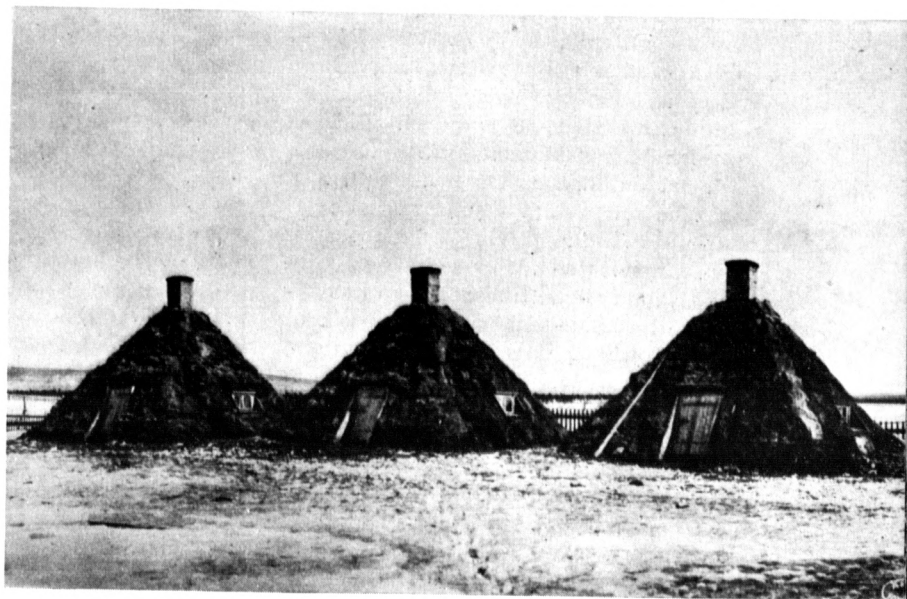
Aamulla menin taas Skymin luo. Eilinen kota oli tyhjä, se oli päiväkota. Nyt tapasin hänet yökodassa ja 120 kilon painoinen rouvakin oli kotona.

Täytyy tunnustaa, että yökota tuntui houkuttelevalta. Lattialle levitetty tuore 'tuorka' levitti hienoa tuoksuaan — sama lehvä, jota te suomalaiset käytätte vastoihinne. Pöydällä oli herätyskello.

Skym kävi itse käsiksi probleemiin:

— Tässä kodassa voi nukkua, ei ole syöpäläisiä, sillä tuorkaa vaihdetaan

(Jatk. siv. 35.)

Koulukotia ukkasjärvellä.

EESTILÄISIÄ EEVOJA

Riigivanem Päts tyttären-
sä ja adjutanttinsa kera
Pärnun kylpyrannalla.

● Sanotaan, että nainen takertuu pik-
kuseikkoihin. Siinä lienee perää, koska
ensimmäinen mihinkä silmäni sattui
tänne Eestiin tullessani, olivat tåkäläis-
ten naisten harvinaisen korkeat kengän-
korot. Mitenkä he pysyvät pystyssä
nilkkojaan nyrjäyttämättä kaupunkien
yleensä huonosti kivitetyillä kaduilla,
on allekirjoittaneelle arvoitus. Ehkäpä
on heillä harvinainen tasapaino-taito,
sekä ruumiillisesti että henkisesti, niin
että he sen avulla voivat rauhallisesti
suhtautua mukulakiviin ja 6 cm korkoi-
hin. Mene tiedä, ihmeellistä se vain
on. Nähdä englantilaismallinen kävely-
puku, baskilais-lakki ja — tanssiken-
gät! Toisinaan ovat ne brokaadista,
keskellä päivää. Sukat ovat tietenkin
mahdollisimman hienot, *niin* hienot
toisinaan, että niitä ei ole ollenkaan.
Niinpä matkustin erään eestittären
kanssa, jolla oli ihanan ruskeat sääret
ja pienet sirot paljaat jalat pistettyinä
korkeakorkosiin kiiltonahkakenkiin.
Pukuun kuului vielä paksu ruskea mat-

kaulsteri ja «faust», joka kallistui hur-
maavasti toisen ruskean silmän peit-
teeksi. Originellia totisesti! Väri-iloa
rakastavat myöskin serkkumme «Lah-
den» eteläpuolella, sekä vaatteissaan
että kasvoissaan. Eikä tarvitse lain-
kaan laskea naisen kuuluvan erääseen
määrätynlaiseen, luomisen herroja ko-
vin kiinnostavaan ryhmään, joskin hän
aamupäivällä on täydessä »sotamaalauk-
sessa», hän vain rohkeasti auttaa luojan
töitä ja sivelee siihen, mihin ei ole alun-
perin väriä annettu. Tämä värisym-
fonia on tietenkin herättänyt pahennus-
ta kuivakiskoisissa konttoripäälliköissä
ja muissa pikku Eevojen esimiehissä,
niin että Tallinnassa tuli se kuuluisa
»maalauskielto», joka pakotti naiset
tyytymään »vain puuteriin» virastotyös-
sä ollessaan, taikka pankissa työsken-
nellessään. Siksi päi kai kaunottaret
»ottavat vahingon takaisin» työn pää-
tyttyä ja ovat silloin sitä hurmaavam-
pia — miesten pään menoksi. Yleensä
ovat Eevat täällä uhkeampia kuin meillä

Voimistelijattaria
Pärnun hietaran-
nalla.

Suomessa, jossa tuo »litteä kuin lauta»-
tyyppi on naissulon ylimpänä mitta-
puuna. Täällä on »viivoja» vähän joka
paikassa, eikä niitä suinkaan pakoiteta
rintaliiveihin tai muihin ahdistaviin
suojuksiin, ne pursuavat vapaasti, vain
ohuen puseron peittäminä, taikka hylly-
vät hiljaa kävellessä. Yleensä on eestit-
täressä paljon »itämaista», liekö se vielä
venäläistä vaikutusta. Luonteeltaankin
ovat he veltompia, joskin iloisempia ja
vilkkaampia kuin suomettaret. Velt-
tous ilmenee siinä, että voimistelua har-
rastetaan vielä sangen vähän naisten
keskuudessa, työläisnaiset ovat siinä
suhteessa enemmän aikansa tasalla kuin
porvarilliset sisarensa. Löytyy tieten-
kin täälläkin voimistelunopettajattaria,
jotka antavat esim. kesäkurssuja kyl-
pyrannoilla ja muutenkin koettavat
elvyttää naisten ruumiinkulttuuria.
Näissä voimistelevissa naisissa huoma-
kin heti toisen elämänrytmin kuin nois-
sa ennen mainitsemisiani sulottarissa.
Näistä voimistelijattarista lienee myös-
kin lähtöisin ajatus »naispalokunnista»,
joita on melkein jokaisessa kaupungissa.
On veikeätä nähdä miten reippaasti nä-
mä »palosotilaat» työskentelevät mies-
toveriensa rinnalla. Ajatus on mieles-
tani verraton: nainen tulta sammutta-
massa. Tavallisestihan nainen yrittää
voimainsa mukaan »syttyttää», ainakin
miesten sydämiä.

Ehkäpä tämä elpyvä ruumiinkult-
tuuri muuttaa myöskin tulevaisuu-
dessa vanhemman ikäluokan, ja ai-

kaansaa pirteän, joustavan keski-ijän naisen, kepeästi liikkuvan vanhuksen, sillä nyt alkaa nainen jo tuossa 30-vuotiaana ylettömästi levitä joka suunnalle ja 100 kiloinen aviovaimo on jokseenkin tavallinen ilmiö. Tähän kai osaltaan vaikuttaa myöskin ruokajärjestys, sillä täällä on mainiota sianlihaa ja sitä syödään paljon. Kuulinpa, että maalla pistetään sianihraaviipale hunajaan ja popsitaan se sitten mainion ruisleivän kera. Tulokset selviävät itsestään.

Eestitär on kovin lapsirakas ja pienokaiset ovat yleensä hyvin hoidettuja. Vanhuksista huolehditaan vähemmän. Mitään »vanhojen kotia», meidän maamme malliin, en tiedä täällä olevan, ja köyhäntalotkin ovat perin pienet ja puutteelliset. Niinpä näkee vanhojen, lähes 90-vuotisten mummojen, mennä hoippuvan kepin varassa, kumaraistena, samein silmin, ryppyisinä ja ryysyisinä kaikkialla kaduilla, vaarassa tulla yliajatuiksi, tyrkittyinä, tuupittuina, kaikkien vastuksena. Surullinen on tuollainen vanhuus, jolloin saa armosta toisten nurkissa asua, taikka olla vävyn taikka miniän tiellä lapsirikaassa kodissa. Vanhoja miehiä näkee suhteellisesti paljon vähemmän, joten nainen nähtävästi sitkeämmin riippuu kiinni elämässä, vaikka se surkeaakin on.

Äskettäin oli Pärnun kaupungissa suuret laulujuhlat, johon otti osaa lähes 5500 laulajaa eri puolilta maata. Useat laulajaryhmät olivat värikkäissä kansallispuvuissa, joten katselija sai tutustua eri maakuntain pukuihin. — Väriiloa oli niissäkin, paljon enemmän kuin meikäläisissä puvuissa. Kirjailuja, hellyjä, koruja, helmiä, liehuvia nauhoja, koreita päähineitä, rimsuja ja pitsejä, oikea operettilavastus. Mutta somaa se oli, ja temperamenttia ja tunnetta oli laulussa, ilmeet seurasivat sanoja, eivätkä laulajat seisoneet tymeän näköisinä laulaessaan, vaan katsoja näki, että he tunsivat sen, mitä lauloivat.

Yksinpä kansallishymni, joka on sama kuin meillä, lauletaan täällä nopeamassa tahdissa, ei niin hartaasti vetäen kuin Suomessa. — Lähtöpäivänäni vietettiin Kasinolla suurta suvijuhlaa, jossa piti valittaman kesän »kauneuskuningatar» ja »suviprinssi». Mikäli saatoin Pärnussa ollessani huomata, ei valinta liene käynyt kovin vaikeaksi, sillä ai-noastaan kaksi todella kaunista naista silmäni keksivät, erään tumman, samettisilmäisen venakon ja toisen, edellisen täydellinen vastakohdan, kultakutrisen saksattaren, nuoren tytön, tuskin 17 vuotiaan, joka tosiaankin oli kuin »enkeli», kulunutta vertausta käyttäkseni. Hänet näin usein vanhempiensa kanssa puistokonsertissa ja rannalla. Pari »prinssi»-ehdokasta oli myöskin, pitkä, komea »viikinki», nuori tukholmalainen herrasmies, nykyaikaista urheilijatyyppeä, ihannoituna, vaaleakiharainen, sinisilmäinen, kaunisvartaloinen, pituus n. 184, ja tämän vastakohta, tumma, ruskeaihoinen uneksijakatseinen puolalainen »hurmuri», joka kulki haaveellisena kuin mikäkin »Werther» puiston käytävillä tai tanssi jonkun tangon, kuin armosta, Kasinon tanssiaisissa. Suomalaista kauneutta eivät sil-

mäni keksineet, mutta ehkäpä kukoisti se salassa ja putkahti esiin vasta valinta-iltana, jolloin minun valitettavasti täytyi pois lähteä. Muuten oli rannalla nähtävänä sangen vähän »Venuksia» taikka »Apolloita», vain tavallisia kuo-levaisia, »raskas sarja» hyvin edustet-tuna kummallakin sukupuolella.

Eestiläisiä Eevoja odottaa syksyllä iloinen yllätys, sillä upseerien juhlapuvut muuttuvat. Entisten arkisten asetakkien asemesta saavat isänmaanpuo-lustajat hurmaavat frakit, englantilai-seen malliin. Eri sotaväenosastoille tule-lee eriväriset, siniset, punaiset, vihreät, sinipunertavat ja siniharmaat juhlapu-vut. Lisäkoristeena välkkyvät tieten-kin kiiltävät napit ja kultakaluunat. Voi naisparkoja, mitä onkaan keksitty heidän heikkojen sydämiensä murskaa-miseksi! Operettikirjailijoillemme voi-tanee suosittaa nyt eestiläisiä aiheita, sillä silmänruokaa ei tule siitä operetista puuttumaan, ja, mikäs on sen herttai-sempää kuin heimorakkaus operetinkin aiheena! Eestiläinen mies onkin yleensä paljon viehättävämpi kuin hänen jöro suomalaisen serkkunsa. Eestiläinen osaa sievästi suudella naisen kättä seurassa, on paljon kohteliaampi ja huomaavai-sempi, ritarillisempi ja herttaisempi kuin meidän suomalaiset miehemme. Leimahtaa paljon helpommin tuleen ja on uskollinenkin, kun sille päälle sattuu. Ja nyt kun uudet juhlapuvut tule-vat, ovat ainakin upseerit oikein 100 % kavaljeereja, joten neitokset va-

Naispalosotilas Viljandista.

Kansallispukuisia laulajatyttöjä.

Tukevia laulajatyttöjä Pärnun laulujuhlilla.

rokoot sydämiään kun tulevat sieltä kylmästä pohjolasta, Suomesta, tänne eteläisempien »serkkujen» luo. Sydä-menvahvistustippoja ainakin pitää va-rata matkaan ja hyvä annos kylmää järkeä — mikäli sitä meillä naisilla nyt ylimalkaan on. —

Dagmar Parmas.

AATAMI ANTOI ASEEN EEVA LAUKAISI

VAIN ROUVAT METSÄS- TÄVÄT JA AMPUVAT

Rouva Anni Laine.

● Metsästyskausi on alkanut. Mekin olemme ryhtyneet metsästämään — metsästäviä ja ampuvia naisia, ja meistä tuntuu, että tämä metsästys on ollut paljon vaikeampaa kuin oikeiden »kymppien», jänisten ja lintujen ampuminen. Se on tuottanut enemmän vai-
vaa, kuin pitkään aikaan olemme kokeneet sanomalehtipöydän takaa asioita »ampuessamme».

Soitimme ystävällemme, monien pal-
kintojen ja pikarien omistajalle.

— Kuule, tiedätkö sinä keitään met-
sästäviä naisia?

— Metsästäviä naisia!? Jaa — odo-
tapas, eiköhän rouva Wasastjerna
mahda vain metsästääkin. Ampuu hän
ainakin kuin pieni paholainen. — Mutta
muuta — hm — en todellakaan tiedä.
Liekö heitä muita Helsingissä olemassa-
kaan.

Ahdistimme kaikkia, joiden oletimme
tietävän jotakin metsästävistä ja ampu-
vista Eevoista. Päädyimme Ampujain-
liiton kortistoon. Tuloksena oli pieni
joukko nimiä — vain rouvien nimiä.
Mutta, kun ryhdyimme näitä nimiä
puhuttelemaan, oli joukossa sellaisia,
jotka vain kulkivat miehensä mukana
metsässä, ihailivat luontoa, kantoi-
vat eväskoria ja paistoivat ammutun
jäniksen kotiin päästyä. Tai sitten
sellaisia, jotka kyllä kävivät itsekin
metsästävässä, kertoivat meille ihastu-
neina syyskuisen metsän kauneudesta
tai loka- ja marraskuun luonnon kyl-
män kirkkaasta viehätystyksestä, mutta
pitivät tätä harrastustaan kuitenkin
niin vähäpätöisenä, että pyysivät pysyä
tuntemattomina ja pitää mieliharras-
tuksensakin salassa suurelta maailmalta.

Onneksi löysimme kuitenkin monia
naisia, jotka miellyttävällä äänellä vas-
tasivat puhelintiedusteluun — mis-
tähän mahtaa johtua, että kaikkien
metsästävien tai ampuvien naisten äänet
tuntuivat meistä erikoisen reippailta ja
kaunisointuisilta —, kertoivat siitä,
miten heidän miehensä oli saanut heidät

Rouva Aino Lassila.

innostumaan ampumiseen — kaikkien
suhteen sama juttu — ja miten jännit-
tävää tämä harrastus oli.

Mutta menkäämme järjestyksessä.

Istumme rouva Rhea Wasastjerna
kauniissa Eiran kodissa. Mielessämme
on Ampujain-liitosta kuulemamme
lause: »Sellainen tati se Rhea-rouva vain
on, että jos olisi olemassa kansainvälisiä
naisten ampumamestaruuskilpailuja,
voisimme olla aivan varmoja kulta-
mitalista. Koko maailman ampuvat
miehet tuntevat Rhea Wasastjerna ja
ihmettelevät hänen kykyään!» (Rva
Wasastjerna on suorittanut mestariluok-
kan erikoismerkin kiväärillä, mestari-
luokan pienoiskiväärillä ja ensiluokan
sotilaspistoolilla. Hän on ollut ja tulee
tänä syksynäkin olemaan ainoana nai-
sena mukana n. s. Presidentinkilpai-
luissa, joihin valitaan 35 Suomen pa-
rasta ampujaa.)

Katsomme arkihuoneen kaapin päällä
auringossa kimaltelevia kymmeniä ho-
peapokaaleja, suuria ja pieniä, ja siir-
rämme sitten silmämme niistä rouva
Wasastjernaan. Onko hän nyt mikään
t ä t i! Marjapuuron punaiseen, reip-
paaseen ja tyylikkääseen villapukuun
puettu nuorelta vaikuttava nainen,
jonka sinisissä silmissä on tarmoa ja
eloa ja jonka ääni on ihmeen kaunis-
sointuinen.

— Ampuvat miehet ovat kertoneet
meille, että Teillä on loistohermot. He
huomaattivat myös, että miesten her-
mot joskus saattavat ampumakilpai-
luissa helpommin pettää kuin naisten.
Mitä mieltä te olette?

— Itseään on vaikea arvostella, nau-
rahti haastateltavamme, jota ampujat

Rouva Edit Kättö.

aina Ukko-Pekkaa myöten kutsuvat lempinimellä Rhea-rouva, mutta minun on kyllä myönnettävä, että olen aina ampunut parhaat tulokseni kilpailuissa. En ole koskaan tuntenut itseäni hermostuneeksi. Joskus minua on huvittanut huomio siitä, miten herrat menettävät malttinsa ja, vaikka he oikeastaan ovat hyviä ampujia, saattavat he pelkästä hermostuksesta saada huonoja tuloksia. Tämä ei mielestäni kuitenkaan koske todella parhaita ampujia, joiden erikoishyve on rauhallisuus ja mielenmaltti.

Kysyimme, miten rva Wasastjerna oli tullut alkaneeksi ampumisen. Hän kertoi meille sattuman, joka oli kaiken syynä.

— Mieheni harjoitteli kerran Riihimäellä asuessamme pistoolilla autovajassamme. Kun menin katsomaan häntä, oli hän monta kertaa turhaan yrittänyt ampua vastakkaiselle seinälle kiinnittämänsä pientä kenkävoidepurkin kantta saamatta sitä putoamaan. Minä pyysin koettaa, otin pistoolin ja — kansi putosi. »Sattuma», sanoi mieheni ja käski minun yrittää uudelleen. Kansi putosi jälleen. »Hm», sanoi mieheni. »Tulepas tänään mukaan ampumaradalle, niin katsomme, mihin sinä oikeastaan pystyt.» — Siitä se alkoi. Maalla ei minulla siihen aikaan ollut muutakaan tekemistä. Halusin saada jonkun mieliharrastuksen, ja koska hyvät tulokset eivät näyttäneet olevan liian suuren vaivan takana, aloin seurata miestäni kerta toisensa jälkeen ampumaradalle. Opin pitämään ampumatovereistani. Ja — myönnettäköön suoraan — heidän ampumaharrastustani kohtaan osoittama arvonto, imarteli ja kannusti minua suuresti. Sitten kotiuduinkin niin siihen maailmaan, joka tuli ampumaharrastukseni mukana ja »rakastuin» siinä määrin toveripiiriin, johon ampumaradalla jouduin, että Riihimäeltä Helsinkiin muuttaessamme ei olisi tullut mieleenikään ruveta helsinkiläisrouvaksi, joka viettää kaikki päivänsä kotona, kahviloissa, elokuvissa. Vaikka täällä ei tulekaan käytyä ampumaradalla niin usein kuin maalla ollessa, saan vähän väliä voittomattoman halun metsään. Minun täytyy saada jälleen tuntea kiväärin kylmä tukki poskeani vastaan, jännittää jokainen hermoni ja lihakseni tähtäämiseen ja unohtaa kaikki muu. Ampumisen suurin viehätys on juuri siinä ehdottomassa jännityksessä, minkä se tuo mukanaan. En saa ajatella mitään muuta, en saa olla hiuskarvan vertaa velto. En saa edes hengittää, kun tähtään ja laukaisen. Kaikki ajatukset ja aistimet on kiinnitettävä yhteen, samaan asiaan: edessä olevan maalitaulun

Rouva Rhea Wasastjerna.

Rouva Claudia Aho.

kymppiin. Jos se kymppi sitten tulee lävistettyä, on nautinto suuri.

Koska tiesimme, että rva Wasastjerran hra aviomies oli myös erinomainen ampuja, kysyimme varovasti, miten kilpailu vaikutti perhesopuun.

— Siinä suhteessa me olemme tehneet erittäin järkevän työn jaon, nau-rahti rouva Wasastjerna. Jo monta vuotta sitten, kun minä todella aloin vakavasti ampua, teimme sellaisen sopimuksen, että mieheni ampuu vain pistoolilla, ja minä ammun vain kiväärillä. Siten emme koskaan joudu kilpailemaan keskenämme, eikä meille voi tulla riitaa siitä, kumpi on parempi.

— Ja, eikö olekin huvittavaa, jatkoi haastateltavamme, että miehet, vaikka he pitävätkin minua hyvänä ja vertaisenaan toverina, kuitenkin haluavat nähdä minut naisellisesti pukeutuneena ampumaradalla. Sen huomasin vasta hiljattain. Kerran kesällä jouduin aivan sattumalta radalle. Minulla oli tavallinen kukikas kesäpuku ylläni. Eräs tovereistani katsoi minua hetken ja ilmaisi mielihyvänsä siitä, että olin pukeutunut hameeseen. Aikaisemmin käytin tavallisesti pitkiä, leveitä housuja, mutta, koska tietysti mieluummin miel-

(Jatk. siv. 33.)

SEITSEMÄLLE

MIEHELLE TEIMME

kysymyksen

● Tämä haastattelu olisi oikeastaan pitänyt jättää kirjoittamatta — niin kuin tietysti moni muukin haastattelu. Mutta tällä kerralla oli tulos niin laiha jopa paikkapaikoin pahasti negatiivinen ja peräti odotustemme vastainen, että vakavasti päätimme heittää töheretyt muistiinpanot paperikoriin. Viime hetkessä kuitenkin pälkähti päähämme onnellinen ajatus: muistimme kuullemme, että tieteessä pidetään negatiivistakin tulosta tuloksena. *Miksei sitten haastattelussa!* Ja huolellisesti ja tarkasti pengoimme vielä kerran muistiamme ja paperikoriamme ja saimme kokoon seuraavaa.

Ensimmäinen — jaa, aluksi on tietysti tehtävä lukijalle selväksi kysymyksen sisällys. Seitsemälle miehelle teimme kysymyksen ja sovitimme sanamme jokseenkin näin:

»Ennen olivat myötäjäiset varsin suurena lisänä naisen viehätyskeinoissa. Nyt on näitä myötäjäisiä harvalla ja voi niitä sitäpaitsi kohdata inflatio tai muu nykyaikainen tuhotulva. Mutta koska naiset jo kykenevät hankkimaan pysyvämpiä omaisuuksia, esim. hammaslääkärin oikeudet, lehtoraatin, kauneussalongin yms., niin, kysymme, ottavatko miehet huomioon tämän seikan valitessaan elämäntoverin itselleen?»

Ensimmäinen siis, jolle kohdistimme kysymyksemme, oli asianajaja. Eikä hän kaunistellutkaan eikä myöskään kainostellut.

»Aivan oikein. Kysymykseenne on varsin ajankohtainen. Yksi esimerkki riittää. Miehen, joka opiskelee noin kolmikymmenvuotiaaksi, on hyvä, vasta tämän jälkeen naimisiin mennessään, ottaa tämä seikka huomioon, sillä muuten ei hän pääse pahasti paisu-neesta velkataakastaan.»

Valitettavasti tämä asiallinen vastaus jäi miltei ainoaksi. Kaikki muut näistä seitsemästä vastasivat — niin kuin näkyy. Mene tiedä mitä mieles-sänsä ajattelivat.

Seuraava oli valtion virkamies, nuorikkoineen.

»Ei-ei-ei, ei meillä ole ollut mitään sellaista», kiiruhti vaimo, »mutta sanotaan, että hammaslääkärit ovat kultakaloja. Olen kuullut miesten niin sanovan. — Mutta sinultahan oikeastaan kysyttiinkin...»

Mies punastui, hymähti, naurahti:

»Kyllä te haastattelijat saattatte keksiä kysymyksiä. Eikä minulla todellakaan ollut silloin mielessä mikään naimiskauppa.»

Kirjailija viittasi sormellaan Omar Khaijamiinsa:

»Vain runokirja, viiniä ja leivänpuolikas
ja lampaanreittä kappale — ja kaksin
kerallas'»

eikä sitten sanonutkaan muuta.

Oli vielä jälellä 'nykyajan nuoriso'. Nuori, tutkintonsa läpäissyt polyteik-kari, näytti todella kultaiselta nuorisolta. Hän aukaisi ensin suunsa leveään, amerikkalaiseen, miltei Fairbanks vanhemman nauruun ja paukahutti:

»Tulen heittämään kruunaa ja klaavaa!»

Viidentenä oli hammaslääkärin vastaleivottu aviomies.

»Älkää huoliko liikojä kysellä. Minä, nimittäin, olen niin mukavilla päivillä, ettei tarvitse paljoa ajatella. Täällä virkapaikassa ei tarvitse ajatella. Ja kotona miettii vaimo. Mutta jos te nyt minun vastaustani välttämättä haluatte, niin taitaa se olla niinkin

kuin sanotte — jos nimittäin sen tunnepuolen jättää kokonaan laskuista pois. Sen minä vaan sentään sanon, että kyllä te naiset sillä naisellisuudellanne varmemmin vaikutatte kuin niillä rahatuloillanne. — Hyvästi vaan.»

Tämän jälkeen oli koulunopettaja ja sitten enää vain tieteenharjoittaja.

Opettaja sanoi, että hän »valitettavasti» ei ollut kiinnittänyt tarpeeksi suurta painoa tähän puoleen ajoissa, oli jo mennyt naimisiin ja vaimo senkautta menettänyt virkansa. Näimme kuitenkin selvästi, että tuota 'valitettavasti' sanaa seurasi kerrassaan mahdollisen leikillinen silmänisku. Ottaakseen meistä kuitenkin liiat luulot pois, hän lisäsi kuivan asiallisesti, kuin kaateederista huomista läksyä:

»Mutta jos vaimo ei tee ansiotyötä eikä myöskään halua ilman apulaista hoitaa taloutta, tavallisen virkamiehen vaimo nimittäin ja ennenkuin on perillisiä, niin... sellainen seikka olisi oikeastaan otettava huomioon.»

Seitsemäntenä ja seestyneintä elämänviisautta edustaen sanoi vanha tiedemies:

»Sellaisia liittoja kyllä paljon solmitaan — mutta toimeentuloasiat mietitään tavallisesti perästäpäin. Ja hyvä on, niin onkin luoja tarkoitus.»

Mutta ettemme missään tapauksessa vetäisi puoleen emmekä toiseen johtopäätöstä, panemme loppuun vielä erään mielipiteen, itsensä Mör Jökain, kuuluisan unkarilaisen kertojamestarin, jonakin synkkänä hetkenä kirjoitetun:

»En ole tähänkään asti mitään ollut. Jos maailmassa on mitätöntäkin mitätömämpää, niin on sitä mies, jonka toimeentulo riippuu hänen puolisonsa hyväntahtoisuudesta.»

KESÄÄ-NUORUUTTA-ILOA

ROINILAN TALOSSA

O. Y. Suomen Filmitoimisto (S F) ikuistanut Minna Canthin kuolemattoman maalaisidyllin kuva- ja ääninauhalle.

● Kerran, vuosia sitten oli Helsingissä kotimaisen »elävän kuvan» ensi-ilta. Minna Canthin mainio kansannäytelmä »Murtovarkaus» oli siirretty kuvanauhalle ja nyt se oli ensi-iltayleisön arvosteltavana. Harvoin on kai missään elokuva-teatterissa vallinnut niin välitön ja miellyttävä tunnelma kuin juuri sinä iltana. Minna Canthin terve ja aina eteenpäin osoittava henki oli kahlinnut yleisön. Jo kerran aikaisemmin oli

(Jatk. siv. 31.)

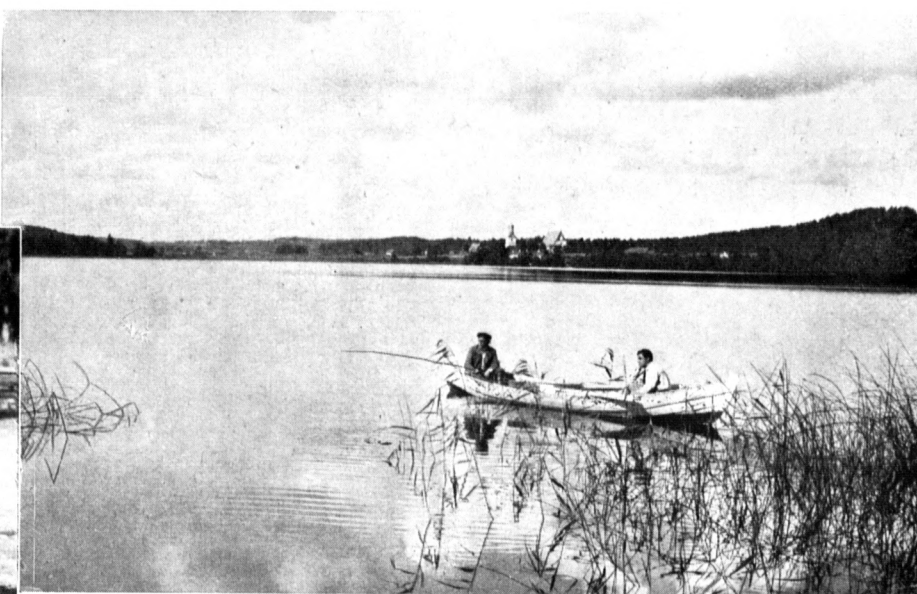
Anna iloitsee kun Mauno ja Roinila ovat jälleen sopineet keskenään.

»Nyt aita eroittaa meidät. Eroittaako se meidät elämässäkin?» (Anna ja Mauno)

»Kyllä me sitten rakastamme toisiamme.» (Eero ja Elli)

Pollenkin tekee mieli Leenan leipomaa leipää. (Leena ja Meri-Matti)

»Tällainen sunnuntaiaamu kotijärvellä on hool reit.»

TEIKKARITYTÖT TYÖMAALLA TEPASTAMASSA

»Katolla laulettiin»

●... sillä tepasteluun edessämme vilkkuva säärinari viittasi.

Sininen, liian peittämä overall ja pumpuliliina pään peittona kuuluivat työläisnaiselle, mutta kengät...

Vaikka ne olivatkin likaiset ja kulu-neet, niin olivat ne kuitenkin tanssiken-gät, joskus parempia päiviä nähneet sellaiset. Ja äkkiä alkoivat ne meistä näyttää erinomaisen tutuilta. Sekun-nissa meille valkeni, että joskus, eikä niin montakaan kuukautta sitten, olimme astuneet niiden kärjille tanssin tuoksinassa Vanhan Ylioppilastalon par-keilla. Muutimme vikkellästi päämme asentoa klassillisesta vähemmän klas-silliseksi, ja vaikka edessämme oli ai-noastaan sementtipölyn peittämään työ-pukuun verhottu tyttövärtalo, emme enään voineet erehtyä omistajattaresta.

— Buli!

— Kas kattia kun kehtasit tuntea, kääntyi työnuttu puoleemme, ja päätti peittävän liinan alta hymyilivät meille tutut kasvot, luulin jo voivani hiipiä ohitsesi tuolla Baarin edustalla, mutta kun tunsit, niin terve!

— Mitä tuollainen naamioituminen merkitsee? Onko se nyt sitä sivistyneis-tön proletarisoitumista, vai...

— Tämä on sivistyneistöön pyrkivien spesialisoitumista. Katsos, ei Polilla koko aikaa pöntätä arkkitehtuuria pää-hän, eikä kynä ja harppi kädessä hi-koilla Pilkun planssien ääressä. Kesällä hankitaan känsiä talvella silottuneisiin kouriin. Terveellistä ja jumalattoman hauskaa hommaa, ainakin minun mie-lestäni.

Meidän arkkitehdeiksi opiskelevien on oltava 6 kuukautta käytännöllisissä töissä, josta ajasta puolet varsinaisessa ruumiillisessa työssä rakennuksilla. Sa-man ajan ovat myös tie- ja vesirakenta-jat sekä kemistit. Koneinsinööri- ja maanmittausosastoilla on hieman pi-tempi harjoittelu-aika, edellisillä 10 — ja jälkimmäisillä 9 kuukautta. Maan-viljelyksen opintosuunnalla yliopiston vaatiman 5 kuukauden lisäksi täytyy vielä 4 kuukautta olla maatoissa, mutta se ala ei vielä kuulukaan meidän nais-ten vaikutuspiiriin.

— Kaikilla muilla aloillako sitten on?

— Kyllä on. Meitä arkkitehtejä eni-ten, sitten kemistejä. Muilla osastoilla on vain jokunen. Tie-vesirakennusosas-tolekin on vasta pari vuotta sitten nai-nen u s k a l t a n u t, ja suoriksipa hän

kuuluu ratalinjat vetävänkin tuolla pohjoisessa.

— No, minkälaisia kokemuksia on niiltä työmailta? Onko hauskojakin?

— Soita Mimmille. Minun täytyy mennä skruutaamaan, kuten meidän muurarimme sanovat. Mutta Mimmi tietää. Hän on tällä alalla vanha tekijä ja sitäpaitsi Viipurista. So long.

Soitimme Mimmille.

Ja Mimmi tuli Baariin.

— Annahan nyt tulla vapaasti ilman sanottavampaa pingotusta.

— Mutta enhän mie muista enää mitään. Siitä on niin pitkä aika. (Vasta kun lupasimme kupin kahvia, vieläpä ison sellaisen sekä pitkän tinkimisen jäl-keen kaksi leivosta, tosin millään tavoin aikomatta täyttää lupaustamme, alkoivat asiat palautua Mimmin muistiin.)

— Hauskaa se kaikki oli eikä mitään muuta. Muistan kuinka Viipurissa oli työmaan takana Tivoli, jonne työaikana joskus livahdimme. Ai, ai, jos työnjoh-tajamme olisi sattunut näkemään. Ra-kennuksella lautoja kantaessamme kii-pesimme kerran katolle päivää paistat-tamaan ja vedimme tikapuut peräs-sämme, että saisimme olla rauhassa.

»Välillä oli helpompaakin.»

Rakennuspäivien aikana oli maista paljon hyötyä... öhöm...

— Tuntuiko itse työ rasittavalta?

— Kyllähän se alussa oli raskasta, mutta ajan mittaan käsivarret vahvistuivat. Koetahan lihaksiani!

— No, no, kyllähän minä jo vanhaan tunnen niiden voiman. Mutta, tulitko omalla palkallasi toimeen? Ja kuinka toiset työläiset suhtautuivat sinuun?

— Kyllähän sillä palkalla pärjäsi. Saimmehan saman palkan kuin muut työläisnaiset, 3: 50—4: 50 tunnissa riipuen mestarista. Työläiset olivat meille kauhean kohteliaita. Paljon kohteliaampia kuin te täällä Baarissa.

— Hm. . .

— Niin, eräskin muurari toi aina meille ison pullon kahvia, jossa oli kamalasti kermää ja sokeria, niin ettei sitä tahtonut saada millään juoduksi. Mutta hän oli niin herttainen ukkeli, että aina se juotiin irvistelemättä. . .

— Piffasko se teille ruuankin?

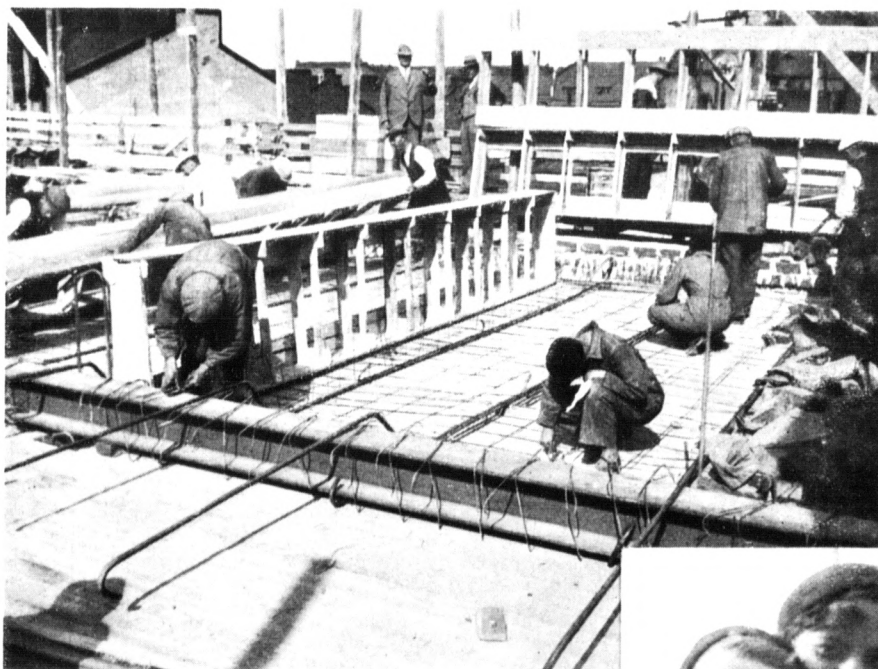
— Ei tietenkään. Kyllä me itse maksoimme. Siellä olikin sitten halpaa ja suuret annokset. Oli pieniä ja isoja annoksia. Isot tarjoiltiin pesuvadin koksissa lautasissa ja ihan piri pintaan, niin että tarjoilijattaren näpit uivat liemessä.

— Oliko siellä työväen ruokapainoissa hyvä ruoka?

— Mukiin menevää. Työläiset ovat siinä suhteessa vaativia. Luusoppakin tehtiin niin huolella, että luut piti aina yöksi nostaa kuivumaan.

— Asiallisemmin, pyydän.

— Niin, me siis muurasimme ja hyvin muurasimmekin. Tuon kahviukon, josta kerroin, hänen kanssaan muurasimme kilpaa ja vähällä oli, ettei am-

mattimies jäänyt junan alle. Ei hän kuitenkaan suuttunut meille. Mutta rakennusmestari suuttui kerran jostakin, niin että saimme tilin kouraan ja meille näytettiin ovea. Sitten minä lähetin meidät konttorista piirustusten kanssa takaisin työmaalle ja käski viedä rakennusmestarille sellaiset terveiset, että nämä tytöt on otettava takaisin.

— No siis, harjoitustyömaalla siis kävitte sirkuksessa, otitte auringonkylpyjä, flirttasitte työmiesten kanssa, ja laiskottelitte, jos sellaista enää siihen väliin mahtui?

— Älä nyt ole tompeli, enhän mie vai jankuta sinulle koko aikaa, että tehtiin työtä, tehtiin työtä. . . Minä kerroin vaan kaikesta hauskuudesta harjoitustyömaalla ja sinä kyllä hyvin ymmärrät, että mieluummin aina muistelee hauskoja hetkiä kuin raatamista,

(Jatk. siv. 32.)

Rautabetonirautojen asettelussa olimme me näppäriä.

»Ja sitten me muurasimme ammattimiesten kanssa kilpaa.»

»Ja tällaisissa kampeissa sitä töitä puskettiin.»

Huoltopataljoonan autontarkastaja
Topi Petänen ja lastentarhanopetta-
jatar Maila Mälkiä.

Valok. Th. Nyblin, Viipuri.

Liikemies Matti Uitto Kokkolasta
ja hänen puolisonsa Eila o. s. Ylinen,
taiteilija Viktor Ylisen ja tämän puo-
lison Saiman o. s. Tigerstedt tytär.

Valok. Irmelin, Turku.

Fil. maist. K. K. Kaila ja hänen puo-
lisonsa Saimi o. s. Kokkonen.

Valok. Universal.

Tehtailija Erkki Ahonen ja hänen
puolisonsa Katri o. s. Pihlgrén Toi-
jalasta.

Rouva Maija Rainio o. s. Ollila, dipl.
ins. Martti Rainion puoliso.
(vieressä) Valok. Miettinen, Viipuri.

Rouva Lilli Polameri o. s. Oksanen.
(alla) Valok. Rasmussen.

Rouva Helga Pohjola o. s. Kaistila.
(oik. kulm.) Valok. Welin, Turku.

VIHITTYJÄ

SUURI MUSTA HATTU JA ELLA ERONEN

● «Töölön helmen» Kultakupissa istuu tumma ja tyylikäs nuori nainen. Hänen tavattoman leveälierinen ja tavattoman litteä musta hattunsa piirtää muotopuhtaan ääriviivan kahvilan hopeaseinään. Musta kävelypuku vaikuttaa juuri niin tip-top ulkomaalaiselta kuin kuuluisi sen kantaja jonkin vierailevan jättiläishöyrylaivan maailmanturisteihin eikä Helsingin kanta-asukkaisiin. Tämä varmamakuinen rohkea tyyli soveltuu mainiosti tämän nuoren naisen ilmeikkäisiin kasvoihin.

Olin pari vuotta sitten Tampereella. Silloin eräs tamperelainen tuttavani sattui mainitsemaan, että hän oli Hämeensillalla nähnyt erään kovasti ulkomaalaisen näköisen naisen «tamburiini kädessä». Silloin ymmärsin, että Ella Eronen oli saapunut Tampereelle antamaan tanssinäytäntöjä.

Ella Eronen siis istuu elegantissa hatussaan (jonka hän samoin kuin pukunsakin on itse valmistanut kuten hän hymyillen meille ilmoittaa lausuesamme kohteliaisuuden hänen pukeutumisensa pikantista lontoolaisuudesta) ja kertoo Lontoosta, sen asfalttikaduista, noesta, huumavasta liikenteestä, rakastettavista poliiseista ja mainiosta teestä. Sekä ennen kaikkea sen hienoista teattereista. Mutta myöskin siitä, että hän syksyllä aloittaa teatterityönsä Turussa.

— Viivähdin ensin muutamia viikkoja Tukholmassa, missä opiskelin Maria Schildknechtin luona.

Hän on ihastuttava opettaja, joka antaa äärettömän paljon. Tukholmassa jouduin muuten aika paljon kosketuksiin sikäläisen tanssimaailman kanssa. Siellä tanssitaiteilijat ymmärtävät pitää yhtä. He eivät kuten täällä ole hajal-

»Mitenkä tässä nyt se valokuva otettaisiin?», kysyi Ella Eronen. »Kietaiskaa vaikka tuo pöytäliina päähänne», sanoi kuuluisa tukholmalainen valokuvaaja. Ja näin hieno valokuva siitä tuli!

laan. He ovat perustaneet oman yhdistyksenkin, Tukholman tanssistudion, joka toimii erittäin pontevasti järjestäen mm. yhteisiä tanssiesityksiä. Tämän studiosa avulla he jo ovat saavuttaneet aivan toisenlaisen aseman kuin meidän taiteilijamme, jotka ovat sangen sorretussa asemassa, esim. mitä stipendeihin, yleisiin matka-apurahoihin ja eläkkeisiin tulee. Yleisistä varoista joutuvat meillä osallisiksi kaikki muut taiteilijat paitsi tanssijat.

Kuvaavana esimerkkinä siitä mitä Tukholman tanssistudio on saanut aikaan voim mainita erään tapauksen. Varsovan suurissa kansainvälisissä tanssikilpailuissa ensimmäisen palkinnon saanut tanssijatar Ruth Sorel saapui partnereineen Tukholmaan. Hän on hieno ja voimakas persoonallisuus ja teknillisesti korkealla tasolla. Eräs

(Jatk. siv. 27.)

Rouva Elma Liljeström o. s. Jackson, kanslisti Kurt Liljeströmin puoliso.
Valok. Helander.

Rouva Lempi Selin o. s. Päivrinta, myyntipäällikkö Kaarlo Selinin puoliso Helsingistä. (keskellä)
Valok. Rembrandt.

Rouva Anna Vanamo o. s. Ylander, postivirkamies Jorma Vanamon puoliso.
Valok. Welin, Turku.

KAUNIS LUCREZIA

ON SYKSYMUODIN INNOSTAJA

● Lopussa on liikarasittuneiden, haalistuneiden »imprimé»-pukujen aika, lopussa matruusinhousujen ja kolmikulmaisen liinan ja hihattomien ja seljättömien »pukujen» puvuttomuus, poissa avonaisista sannikkaista näkyvät punaisiksi kiilloitetut varpaiden päät. On aika ruveta ajattelemaan välikauden pukuja — kävelypukuja, takkeja ja huvikauden iltapukuja.

Ensiksi hankitaan kuitenkin useimmiten hattu. Olkihattu on sitäpaitsi elokuussa melkein mahdoton Parisissa. Aurinko voi, kuten nyt tänä vuonna, paahtaa kuumasti pehmenneeseen asfalttiin ja lämpömittari saattaa näyttää 30 astetta, mutta parisitar peittää urhoollisesti permanenttatut kiharansa päähineellä, joka on valmistettu lämpimästä huovasta tai sametista — taikka parhaassa tapauksessa taftista. Edessä ylöspäin taivutettu hattu, »relève» pysyy *kaikissa* kokoelmissa, mutta muoto vaihtelee. Italian renesanssitaitteen suuren näyttelyn jälkeen on muotiin tietenkin tullut vahva renesanssi-väritys. (Palaan vielä tähän vaikutukseen.) Niinpä relève-hattu on tänä syksynä hyvin paljon pyhimyksen sädekehän näköinen, ja se sijoitetaan matalalle niskaan.

Vieressä olevat kuvat ovat hyviä esimerkkejä siitä, mitä nähdään uusissa kokoelmissa ja mitä käytetään. Béret, tuo kuolematon, on myöskin mukana tänä vuonna. Se on tosin muuttanut nimeään,

sen nimenä on nyt toque. Se on pukevampi ja vähemmän vaativa kuin edessä ylöspäin käännetty hattu, joka välttämättömästi vaatii sileän otsan ja pitkänomaiset, soikeat kasvot. Myöskin toque-béret pidetään tänä syksynä hieman syvemmällä niskassa. Sen sijaan on se usein suippo edestä. Olen nähnyt myöskin béret'n, jossa edessä on oikein kaksi kulmaa. — Iltapäivä- ja iltahatuissa käytetään paljon strutsiptyymejä. Ja useat muotihuoneet ovat tuoneet näyttämölle kauniin viininpunaisen värin, joka varmasti saa suosiota — kernaimmin sametissa.

Puhukaamme nyt vähän ensimmäisestä syyspuvusta, siitä, joka on *pakko* hankkia heti, koska ei ole »mitä ylleen vetäisi». Tämän vuoden puvuissa huomaa suurimman muutoksen hihan leikkauksessa. Jo viime keväänä oli hiha hieman monimutkainen, nyt se on *»sitä* vielä enemmän. Hihaan lasketaan menevän toista metriä noin metrin levyisistä kangasta. Sitä ei istuteta olkapäähän, vaan tehdään raglanmalliin taikka leikataan yhteen puvun, miehustan jabotiin, ja se laajenee avarimmaksi kyynärpään *yläpuolella*. Hame on edel-

Bronzinon Lucrezia Panciatichi

leenkin yksinkertainen, vinosti leikattu tai neljästä kappaleesta — edellinen solakoille, jälkimmäinen lihavamille.

Mitä kauniita välikauden pukuja täällä saakaan nähdä! Enimmäkseen mustaa — parisittaret ovat tässä tapauksessa äärimmäisen vanhoillisia ja syystä kyllä. Silkki- tai villaclocque-kankaita, koristeina rodier tai valkoinen pikee, leveä kiiltonahkavyö — kas, siinä puku, joka on melkein tullut muodikkaiden parisittarien univormuksi. Sen jälkeen ovat lähinnä villaensembleet, cape ja leninki, joka kernaasti saa olla vihreä, »vert veronése» — yksi syksyn muotivärejä — kaunista pitkäkarvaista angoralaatua. Myöhemmin syksyllä on tällaisen puvun leninki yhtä kaunis mustan, harmaan tai ruskean takin kera.

Suuri »uutuus» koristelussa on nyt soutache, jota käytetään sekä pukuihin että päällysvaatteisiin. Mitä viimeksimainittuihin tulee, tehdään nimittäin nykyään ihan kouristuksentapaisia ponnistuksia, että voitaisiin keksiä muoti, jossa olisi vähän enemmän mielikuvitusta kuin noissa ikuisissa (käytännöllisissä ja mukavissa) räätälinpuvuissa ja kapoissa. Villakankaiset, lyhyet husaarintakit, joissa on runsas soutachekoristelu, hyvin korostettu vyötäinen, ja hiukan viistottu hame sametista — tai päinvastoin. Hyvin nuorekas muoti, mutta kestää tuskin kauemmin kuin yhden muotikauden, sillä sellaiseen yhdistelmään kyllästyy pian. Tailleurit käyvät tietysti jatkuvasti täydestä — hameet

Béret, tuo kuolematon
Relève-hattu

Viheriää villakangasta, Jane Regny

Kolme katuyhdistelmää, villaa ja samettia ja soutache-koristelua, Mainbocher ja Rochas.

Erilaisia soutache-koristeluohduksia.

kaaseen kudottu sellofaanikuvio — tai aivan yksinkertaisesti sommitelma kiiltävää ja himmeää satiinia.

Paljon on capeja iltapukujen kanssa — pitkiä yksinkertaisia capeja, joissa on capuchon — tai mielikuvituk-sellisia, voimakasvärisiä pikku vaate-kappaleita. Tämän Lelongin capen näin todellisuudessa: mustaa »tulle-cellophane»a ja valkoisia kamelioita. Se oli ihastuttava eikä hiukkaakaan liian eri-koinen. Se antaa sitäpaitsi aatteen kuinka viimeistellyistä iltapukua voi »piristää».

Siri Gritzay.

Iltapuku-drapeerauksia

Tulle-cellophanecape, Lelong.

vain osoittavat lyhenemisen oireita — ja ovat sen sijaan hieman leveämpiä polven alapuolelta. Katueleganssin muotiväri tulee olemaan sammalvihreä — ja punertavaan vivahtava ruskea, aito syysvärejä. Tänä vuonna tullaan ulkosalla käytettävissä pukimissa näkemään paljon sametti- ja villakangas-yhdistelmiä. Sametti on muuten myös eräs muodinoikku, joka saa kiittää »renessanssia» olemassaolostaan. Olen uusissa kokoelmissa nähnyt lukemattomia samettivariatioita — etenkin päivä-, iltapäivä- ja iltaikäyttöä varten. — Sileätä tai raitaista päällyspukimiin, cloqué tai martèle iltapäivää varten, ja iltaa varten siihen on kudottu kiiltäviä sellofaanisäikeitä tai vieläpä kuvioita. Ehkä kauneinta on sametti viinipunaisena iltapukuna, jossa on mielikuvituk-selliset pallohihat ja nelikulmainen renessanssidecolleté. Chère Madame —

luokaa pienoinen silmäys vieressä olevaan naiseen — Bronzinon Lucrezia Panciatichi — hänellä on ollut suuri vaikutus tämän vuoden iltapukuihin.

Useampi kuin yksi muotipiirtäjä on seisonut »syvissä aatoksissa» hänen kuvansa edessä Petit Palais'ssa. Myöntäkäämme että Lucrezian vaikutus on ollut hyvä — ääriviivat ovat kauniit ja arvokkaat. Toinen iltapuku-uutuus on antiikkinen drapeeraus, joka tehdään yhdestä, vapaasti riippuvasta kappaleesta — usein jostain kontrastiväristä. Mitä sanotaan kirsikan punaisesta valkoisen satiinipuvun kanssa — tai kahdesta violetin vivahduksesta, vaaleasta ja tummasta. Erityisesti jälkimmäinen (Lelongin luomus) oli kaunis — mutta ehkä hieman liian rohkea meidän pohjoismaiseen makuumme nähden. Silloin pidän parempana puvun väristä drapeerasta, jota korostaa kan-

PARKETILLE JA ASFALTILLE

Kauniit sääret ja kaunis kiiltonahkakkenkä.

tuolilla, 8 tuntia joka päivä, en siitä syystä, että saan tästä istumisesta 100 frangia kuussa, vaan siitä syystä, että se suo minulle oikeuden kohdella teitä, ei-virkamiehiä, kuten alaluokkaa, ja jos minulla on pussit polvissa, johtuu se siitä, että juuri äsken heittäydyin kauniin naisen jalkojen juureen.

Mutta naisten jalat! Mitä niistä sanotaan?

— Niillä on kaikki muodot ja ne puhuvat kaikkia kieliä. Niiden ilmaisu-

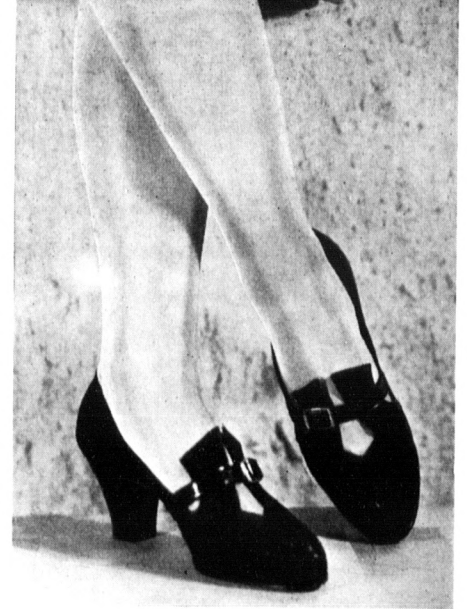
Ruskeaa tai mustaa mokkanahkaa. Viuhkamainen reijitys. Hauska clipsi.

● Maailman mielenkiintoisin tutkimusaihe ovat Frank Hellerin, kirjailijan ja kuuluisan kansainvälisen pakinoitsijan, mielestä jalat ja sääret. Ja hän lisää: niitä tutkiessaan saa selville oleellistimman kansan luonteesta.

— Miesten jalkoja ja sääriä tarkastellessa otetaan huomioon vain housut, joihin sääret on kätketty.

— Englantilaisilla, hän sanoo, on kapeat housut ja terävät »prässit». Heidän housunsa sanovat: olkaa hyvä ja pysykää loitolla. Tässä tulen minä ja raivaan tieni joukkojen läpi halua-matta sekaantua niihin. Ranskalaisten housunlahkeet ovat kuten tavallista kiiltävät ja polvista pussimaiset ja ne sanovat: minä istun virkamiehen nahka-

Kaksi erikoisen siroa mustaa, silkistä iltakenkää. Matalakorkoisessa on sekä himmeää että kiiltävää silkkiä, korkeakorkoinen on tehty himmeästä trikoliinista. Keskellä sininen vierailukenkä laineellisesta nahasta.

Erikoislaatuinen kenkä hihna- ja solkikoristeluineen.

jalkakyyhmyt, ja välistä ne ovat liian sparttalaisia. Mutta ranskattariensäät ja jalat ovat kuin floretin terät, siroja ja valmiita leikkiin vastustajan kanssa — iloiseen leikkiin, spiritueellisiin taisteluun — mutta monasti saattavat ne hämmästyttävästi muistuttaa perivihollisiaan Reinin toiselta puolen, siitä syystä, että ne ovat liian tasapaksuja, liian sotilaallisen jäykkiä. Mutta kauneimmat, ihanteelliset sääret ja jalat tulevat Pohjolasta!

Näin Frank Heller.

Mutta tulevatko Suomesta?

Elokuun loppu ja syyskuun alku ovat kaduillamme surullisia kuukausia. Naisten jalat kulkevat ohitsemme. Siinä on musta-valkoinen kesäkenkä hiukan levenneenä ja naarmuja saaneena.

Keltainen lehti kieri pitkin katua. Se on sumusta kostea ja limainen ja tarttuu seuraavan naisen 6 sm korkeaan korkoon. Korko kuuluu iltakenkään, jollaista hienostunut myyjätär, pieni lähetti tai naiset, joiden ammattia ei

(Jatk. siv. 36).

Läppäkenkä, kiiltonahkaa ja mokkanahkaa, tikkaus-koristelu.

Aistikas kenkä, samasta aineesta laskokset ja koriste.

KAUNEUTTA KYMMENTYS- VAA'ASSA

● Vartalonmyötäisesti soljahtavaan iltapukuun somistautunut neitonen astui huoneeseen. Hän oli arka ja hiukan pälyilevä. Katse harhaili vailla kiintopistettä. Tekohymyä kareili suupielessä.

Viisi paria Arguksen-silmii seurasi hänen jokaista liikettään, hänen povensa hätäistä aallokkoa, hänen silmiensä kysyvää tuijotusta ja hänen vartalonsa epämääräistä asentoilua.

Tyttö rukka. Loppukilpailun korkea lautakunta istui ja antoi pisteitä hänen jäsenistään ja hänen kasvojensa yksityiskohdista. Käytännössä oli mannermainen pistelaskutapa. Olihan valittava maan edustaja maailmanmestaruuskilpailuihin.

Hiukset — mikäpä niissä, kampaus vain hiukan epäonnistunut kasvojen linjoihin verrattuna.

Otsa — korkea, puhdasmuotoinen, olisiko nyt jonkin verran leveähkö.

Silmät — kirkkaat ja avoimet, ehkä liian etäällä toisistaan, yläluomet vähän veltot.

Nenä — suhteellinen, olkaa hyvä, kääntäkää sivukuvanne, niin, niin, kippuraan vetää kärkeä.

Suu — kaunisviivainen, pieni (ehkäpä huulipuikon avustamana), mutta suupielessä jotakin kovaa, tylynlaista.

Leuka — pyöreä ja pehmeähkö, tuskin havaittavaa »dupleerausta» alapuolella.

Kädet — neiti on hyvä ja nostaa tämän savukekotelon molemmiin käsin tuonne toiselle pöydälle. . . sormet, sormet, ai, ai. . . mutta ranne on kaunis ja käsivarren muoto moitteeton.

Vartalo — hartioista jonkin matkaa alaspäin hyvin kehittynyt, mutta lantioista hiukan luiseva ja — kääntyäkään kerran ympäri, olkaa hyvä — ikäänkuin vähän litistynyt.

Vleinen viehättävyys — »magna cum laude», mutta ottakaapa muutamia valssinaskeleita, neiti hyvä!

TERTTU LYYTIKÄINEN
Valok. Tenhovaara.

Yhdestä vain saattoi tulla Suomen neito 1935. Kallaveden neito voitti vertausluvulla 9,4.

Vas. Miss Lappeenranta, Miss Ikaalinen, Miss Turku, Miss Vaasa, Miss Sortavala, Neiti Ikaalinen, Neiti Vaasa, Neiti Helsinki.

Vas. Miss Turku Elsa Standertskjöld, Miss Suomi 1934 Anna-Liisa Fahler, Miss Ikaalinen Vuokko Kanerva, Miss Lappeenranta Oma-Liisa Viitanen.

KULLAKIN OLI OMAT ERIKOISPIIRTEENSÄ JA ANSIONSA

Vas. Miss Helsinki Ulla-Marita Fahler, Neiti Vaasa Veneela Buss, Neiti Ikaalinen Greta Nieminen, Miss Sortavala Eugenie Pannetir, Miss Vaasa.

TYTTÖ VAI POIKA?

(Jatk. siv. 9.)

huomaavat, että hopeaketjua, numero-laattaa ei ole missään. Etsitään kaikkialta, mutta ei löydy. »Miul alkaa olla kiire, pitää ehtiä Viipurin markkinoil, juna lähtee». Ei mihinkään, ennenkuin ketju löytyy. Tilanne oli dramaattinen, kellon viisari liikkui uhkaavasti. Niin jo löytyy, »sattumalta», mustalaisvaimon nutturasta ketju. Kumminlahjaksi ovat monet muutkin mustalaiset luulevinaan hopeaketjua.

— Mutta on meillä täällä kummempiaakin, on keisarinnoja, sanoi hoitajatar hymyillen.

— Keisarinnoja?

— Keisarinnoiksi sanomme kaikessa ystävyydessä niitä, joille tehdään keisarileikkaus. Ja eräät hurskaat ottavat asian ihan vakavasti. Muuan emäntä kotipuolessaan tosissaan kertoi, että »hyvin hoidettiin ja keisarinnaiksi sanottiin». Toinen täällä sairaalassa sanoi, kun huomasi miehensä astuvan ovesta: »Tuollahan se keisari tulee».

Hyvin kaikki näytti sujuvan ja

— Minä en tanssi ilman kavaljeeria.
— No, mutta koettakaapa nyt edes!
— Minä en osaa.

Hyvä. Yleinen viehättävyys laski »approbaturiin».

Mutta vielä yksi tärkeä seikka ja — varmaan teistä hyvin jännittävä, neitistemme. Nostakaapa jalkanne tuon nojatuolin kaiteelle, niin, vähän ylempiä vielä, hametta nimittäin... sillä tavalla... kiitos!

Lautakunta vilkaisi toisiinsa. Siinäpä oli rotunilkka eikä polvessa ollut pattia.

Näin vedettiin pisteitä täydellisestä eli kymmistä kohta kohdalta kunkin tuomarin henkilökohtaisen arvioperusteen tasalle. Jos keskiarvo jäi yläpuolelle 7,7, saattoi tyttö pitää itseään ylimalkaan kauniina ja varmaan häntä pitävät sellaisena monet muutkin.

Heitä oli kaikkiaan 11 maan eri kaudenpungeista. Kullakin oli omat erikoispiirteensä, ansionsa ja viehättävyyskoefisienttinsa, mutta myöskin omat pienet puutteellisuutensa sulojensa rikeinä... me olimme näet epäkohteliaita herroja ja katselimme heitä liian tarkkaan tyytymättä yleisvaikutukseen. Ja me laskimme pisteitä, noita kylmiä, tunnottomia pisteitä, joita me emme ainoallekaan naiselle voisi sanoa, jotka me raukkamaisesti kätkimme papereihimme...

Yhdestä vain saattoi tulla »Suomen neito 1935». Sen he tiesivät kaikki kilpailuun lähtiessään, mutta taisipa sitenkin rahtunen inhimillistä pettyymystä olla kymmenessä pamppailevassa pikku sydämessä. Meillä itsekullakin kun ovat näissä asioissa arvosteluperusteet niin kovin erilaiset.

Kallaveden neito voitti vertausluvulla 9,4. Se on hyvin korkea numero ja taisivat siinä painaa paljon »yleisen viehättävyyden» kympit. Mutta ehkäpä ne painavat Brysselin tuomareiden kymmenysvää'assa. Sielläkin on tuomareina — vain meitä miehiä.

Palkintotuomari.

»lapsenlapsia» alkoi jo olla erällä vanhimmilla hoitajattarilla. »Kiireesti tänne tullaan ja kiireesti mennään». Ja kiire on aina ollut, herttaisena issikkain aikanakin, jolloin kiivas kavion kapse yösydännäkin ilmoitti tulijan. Oli kerrankin kuulunut tavallista kii-vaampaa kopinaa ja piiskan läimäyksiä välillä hevosparan selkään. »Juoksimme ikkunaan, arvasimme heti, että meille se tulee. Ja tulikin. Siellä istui mummo toppatakkiin käärittynä hel- län miehensä vieressä. Kannoimme muorin takkeineen pävineen yläker-

taan, sillä silloin ei ollut hissejä eikä vinssejä. Ja hyvin se sekin toppatakkimummo meni, niinkuin monet muutkin, vaikka isät ovatkin väliin niin hermostuneita, että uhkaavat kesken kaiken lähteä toiseen sairaalaan. Eräsikin tuli sanomaan, että mitäs te . . . ja kyllä minä . . . ja menemme pois. Mutta kun selitin, että niin ja niin ja niin, niin mies rauhoittui. Ja illalla sai äiti komean pojan ja minä liljoja.»

Kurkistimme vielä pariin huoneeseen. Häpeä sanoa, mutta nuoret äidit eivät aina näyttäneet iloisimmilta, tuntui, kuin se heille olisi usein tullut taakaksi, se pieni nyytti. Reippain oli eräs näkemämme, joka vasta neljäkymmenen vanhana oli saanut ensimmäisen poikansa. »Isä pillahdi itkemään, kun sai kuulla», kertoi äiti, »ja olenkin ajatellut, että jos ihan panisi sille nimeksi Lahja Toivottu, mutta taitaa Tuomas olla parempi.»

»Pankaa Tuomas vaan, sehän on miehen nimi.»

Siinä iässä osaavat kaikesta päättää antaa asialle enemmän arvoa. Eri asia on, onko toivottavaa, että asiat kehittyvät siihen suuntaan, kuin hoitajattarien kokemuksista päätelimme, että nimittäin »säätyläispiireissä» nuorten äitien ikä aina nousee, ensikertalaiset säännöllisesti jo melkein kolmenkymmenen ikäisiä. Työläisäidit sensijaan ensimmäisen pienokaisensa saavat kahdenkymmenen ikäisenä ja hiukan yli. Mutta tämä olisi jo oikeastaan asiata erikseen, toisessa yhteydessä pohdittavaa.

SUURI MUSTA HATTU . . .

(Jatk. siv. 21.)

Tukholman suurin lehti oli lähettänyt erään pakinoitsijansa häntä arvostelemaan, miehen, joka ei tiennyt tanssista paljon mitään ja joka yritti olla viitsikäs Ruth Sorelin kustannuksella kirjoittaen hänestä hyvin yliolkaisen jutun. Tukholman tanssistudio tarttui asiaan. Sen jäseniä oli jo aikaisemmin harmittanut se, että Tukholman suuret päivälehdet hoitivat tanssiarvostelunsa hyvin leväperäisesti. Heillä ei ole muuta pätevää tanssiarvostelijaa kuin Robin Hood. Useimmat lehdet lähettävät pakinoitsijansa tai nuoret aloittelijansa tanssiesityksiä arvostelemaan. Ruth Sorelin tapauksen johdosta lähetti tanssistudio asianomaiselle lehdelle kirjelmän, missä jäsenet lausuiivat vastalauseensa sitä häikäilemätöntä kohtelua vastaan, mikä oli tullut Ruth Sorelin osaksi. Ja tämä kirjelmä tehoi. Asianomainen pakinoitsija ei enää saanut kirjoittaa tanssista lehtensä palstoilla. Ja tanssiesityksiä arvosteltiin tästä lähtien suuremmalla arvonnalla.

L a z u l i.

200 aka 200 anha VADEMECUM

UUDESSA PUVUSSA!

— Niinkuin ei Suomen kansan luonteessa ole muutosta tapahtunut, vaan se kautta vuosisatojen on säilynyt samana, rauhallisena ja hyvätuulisena — pukujen vain vaihtuessa — niin ei myöskään VADEMECUM suuvesi- ja hammastahnavalmisteissa ole muutosta tapahtunut, ainoastaan

PUKU ON MUUTTUNUT

miellyttävämmäksi, nykyaikaisemmaksi ja käytännöllisemmäksi!

VADEMECUM

SUUVESI ja HAMMASTAHNA

ovat muuttumattoman ensiluokkaiset, tunnustetut ja koetellut aineet ajanmukaiseen ja järjestykselliseen suunhoitoon!

Vahvat
Valkoiset
VADEMECUM-
hampaat

Barnengen
Helsinki

Tulkaa solakaksi niinkuin minä

Antakaa NEKTOLin poistaa kaksoisleuka, rasvakovettumat yms.

Kylpykausi on loppumaisillaan. Oletteko tyytyväinen ulkomuotoonne verrattessanne sitä kylpyrannoilla näkemiinne keijukaisiin. Jollette, vähentäkää liikarasyä, niin että viivojenne kauneus pääsee täysiin oikeuksiinsa. Tämä tapahtuu yksinkertaisimmin ja tehokkaimmin käyttämällä Nektol ihovoidetta, joka liikarasyä vähentävän ominaisuutensa lisäksi vaikuttaa kokoonpanonsa ansiosta, myöskin kaunistavasti ja muorentavasti ihoon. Makuulle mentäessä voidellaan rasvoittunut kohta, jolloin voide saattaa rasvan veteen liukenevaan muotoon, niin että se poistuu ruumiista luonnollista tietä.

Paikalliset rasvakerrostumat, kaksoisleuka, liikalihavuus olkavarsista, vatsasta ja palleasta, rasvakerrostumat lanteista ja nilkoista, joihin tavalliset laihdutuskeinot eivät auta, voidaan poistaa Nektolilla.

Seuraavat todistukset ovat pätevinä takeina Nektolin tehokkuudesta:

»Olen käyttänyt Nektolia kahden viikon ajan päästäkseni laihumaan, ja olen saavuttanut loistavan tuloksen muissakin suhteissa.

Kokeilin sitä ensin säärin, jotka nyt ovat 1 1/2 sm hoikeimmat kuin aloittaessani hoidon. (Voidetta käytetty aamuin, illoin.) Hyvä tulos!

Kaksoisleuka täytyy nyt panna siteeseen yöksi, sillä rasvakerrostuma on hävinnyt, ja nyt on vain saatava iho kiinteäksi. Ainutlaatuinen tulos!

Minulla oli nenässä ihomatoja lukematon määrä ja muuten ahavoittunut, harmaa hipiä. Nyt kuulen joka päivä kysyttävän: »Mitä olet tehnyt ihollesi?» Hipiäni on sametinpehmeä, ihomadoista ei merkkiäkään, ja hauskin asia on se, että olen saanut terveen, hyvän värin. Kamferi, jota Nektol sisältää runsaasti, on parantavaa ja vahvistavaa.

Eräs ystävättäreni käyttää Nektolia hoitaessaan poveaan, joka oli luonnottoman iso, ja on päässyt ainutlaatuisen hyvään tulokseen.

Näin olen voin todella mielihyvin suositella Nektolia rasvakerrostumisen ja huonon ihon parantajana.

Helsingissä maaliskuun 19 p:nä 1935.

Rouva A. S.»

Tunnettu kauneudenhoidon erikoistuntija kirjoittaa:

»Mielihyvin todistan, että ihovoide, joka sisältää mm. kamferia, on erinomaisen tehoisaa, kun sillä jonkin aikaa käsitellään paikallisia rasvamuo-
dostumia, kuten kaksoisleukaa, rasvakovettumia ym. Samoin Nektol on erinomai-
sen hyvä hipiälle.

Tukholmassa lokakuun 27 p:nä 1933.

Neiti B. G.»

»Todella mielihyvin saan täten suositella Nektol-ihovoidetta. Olen kuluvan vuo-
den huhtikuun 20 p:stä lähtien käyttänyt Nektolia joka päivä, ja tulos on ollut
suorastaan yllättävä. Ja aion jatkaa, kunnes olen saanut koko ruumiini nor-
maaliksi. Kolme kuukautta sitten olin vielä suunnittoman lihava, ja kaikkien
katset tuntuivat minua kiusaavan, mutta jo nyt alan tuntea itseni vihmismäi-
seksi» nykyisenä solakoiden viivojen aikanamme. Voide on hyvin miellyttävää,
tekee hipiän hienoksi ja valkoiseksi, joten se on oivallinen kauneudenhoitokeino.
Neuvoni on siis: Alakkaa heti käyttää Nektolia, saatte kyllä vaivoistanne täyden
korvauksen.

Tukholmassa heinäkuun 12 p:nä 1933.

Rouvi L. W.»

Nektol, joka täysin vaaratonta, kaunistaa ihon, tekee sen pehmeäksi,
valkoiseksi ja sileäksi sekä korvaa tavalliset yövoiteet. Tölkki maksaa
Smk. 65:—. Jos tilaus käsittää 2 tai useampia tölkkejä, ne lähetet-
tään postivapaasti.

Nektolia on saatavissa useimmissa rohdoskaupoissa. Helsingissä m.
m.: Stockmann, »Hera» Perfumieria, Oy. Durchman, Suomen Rohdos-
kauppa; Viipurissa: Oy. Viipurin Rohdoskauppa; Turussa: Wegelius
& Co Oy.; Vaasassa: Oy. Vaasan Rohdoskauppa y.m. Jos sitä ei
ole saatavissa lähimmästä rohdoskaupasta voidaan käyttää allaolevaa
tilauskuponkia.

NEKTOL-VARASTO

KALEVANKATU 2 — HELSINKI — PUHELIN 28345

Lähetetään _____ tölkkiä Nektolia à Smk. 65:—.

Nimi: _____

Osoite: _____

Postios.: _____

JUURI NYT ON

HOIDETTAVA HIUKSIA

● Rouva on tullut maalta. Hän on terveen ja ruskean näköinen. Välistä niinkin terveen, että musta kaupunkitakki ja musta hattu harsoineen eivät oikein näy sopivan tuohon näköön, jota valkoinen takki ja valkoinen myssy maalla niin erinomaisesti pukivat.

Maalta ovat tulleet myös tyttäreni. Toisen tukan on aurinko valkaissut pellavan kaltaiseksi, toisen kastanjanruskea tukka on paahtunut kirjavaksi. Ja sen pehmeä loiste on häipynyt.

Ehkäpä niin on käynyt Teillekin. Tarkastakaapa tukkaanne. Jos olette paljon liikkunut ulkona avopäin, huomaaatte päällimmäisissä hiuksissa selviä haalistumisen merkkejä. Tukka tuntuu hauraalta, se on haarautunut latvoistaan ja menettänyt kiiltonsa.

Jos näin on käynyt tarvitsee tukkanne hoitoa. Ja kolmen viikon perästä niillä on alkuperäinen väri ja pehmeä kiilto.

Ensimmäinen tehtävä on antaa hiuksille öljyjesu. Monilla ranskattarilla on tapana, jos he seuraavana päivänä aikovat mennä kampaajalle hiuksiaan pesettämään ja kampauttamaan, kostuttaa ne edellisenä iltana öljyllä. Toiset taas antavat kampaajansa tehdä tämän.

Kesän jälkeen on parasta antaa kampaajan suorittaa tämä öljyjesu. Silloin se tulee perinpohjin ja huolellisesti tehtyä. Jotkut kampaajat hierovat öljyllä päänahkaa, kokoavat sitten hiukset kimpuksi pääläelle ja kostuttavat ne vielä öljyllä. Sitten he kietovat liinan hiusten ympärille ja antavat hiusten olla näin peitettyinä 20—40 minuuttia.

Mutta koneillakin voidaan tämä siively suorittaa. Tällaisissa koneissa hiukset höyrytetään öljyllä ja samanaikaisesti niitä hierotaan. Hieromisen jälkeen saavat hiukset vielä olla koneessa vähän aikaa. Kone vain peittää liinalla. Täten hiukset kaikessa rauhassa saavat imeä itseensä öljyä mahdollisimman paljon.

Parin kolmen tällaisen öljyjesun jälkeen ovat hiukset tulleet notkeiksi. Latvoistaan haarautuneita hiuksia on hoidettava erikoisen huolellisesti. Sellaiset hiukset ovat sairaampia kuin kuivat hiukset. Öljyjesut ovat niillekin hyviä.

Hiuksia ei olisi heti lomalta tultua värjättävä.

Paras olisi odottaa pari kolmekin viikkoa ja sitten vasta katsoa, onko niistä kuivuus hävinnyt.

Permanenttaukseenkin pitäisi ryhtyä vasta parin kolmen viikon kuluttua kesäloman jälkeen. Hiukset ovat ehkä liian kuivat ja permanenttaus niinkuin tunnettua kuivaa niitä vielä lisää.

Tällaisten öljykäsittelyiden väliaikoina voitte itsekkin kotona hieroa päänahkaanne sormenpäillä voimakkaasti painaen muutamien minuuttien ajan. Hierominen edistää verenkiertoa ja rauhasen toimintaa ja siitä on seurauksena, että hiukset helpommin erittävät luonnollista rasvaa, joka taas parhaiten parantaa hiusten liikakuivuutta.

Toisen öljykäsittelyn voitte ottaa jo viikon kuluttua ensimmäisestä.

Moni luulee, että hän on tehnyt kaiken mikä tehtävissä on, permanentattuaan hiuksensa. Ei tarvitse muuta kuin istuutua raitiovaunuun ja tarkastaa naistemme niskoja. Kuinka monella heistä on notkeat ja loistavat hiukset? Saa ajaa päivänmittaan useammassakin vaunussa tai kohdata

Hiukset on vedetty taaksepäin, niin että ne noin kahden, kolmen sm päässä muodostavat kiharadiadeemin. Pääläelle hiukset kihartuvat lyhyinä.

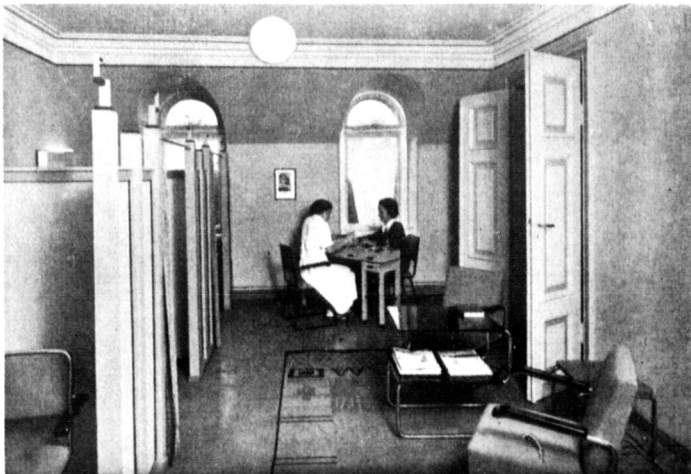

Tässä kampauksessa on jakaus vasemmalla puolella. Oikealla puolella hiukset kohoavat suureksi ja notkeaksi laineeksi. Ne kihartuvat niskassa laskeutuen aika pitkälle.

kaduilla lukemattomia naisia, ennenkuin löytää muutamia, joilla on notkeat kiharat ja sievä leikkaus. Useimmiten on takaraivo hauraiden, kankeina törröttävien permanenttitupsujen peittävä. Ja mikä ihmeellisintä! Keski-ikäisten hiukset ovat huonoiten hoidettuja.

Alkaka a hiusten hoito jo syyskuussa, ehkäpä vierailu- ja teatterikausi näkee ne loistavassa kunnossa.

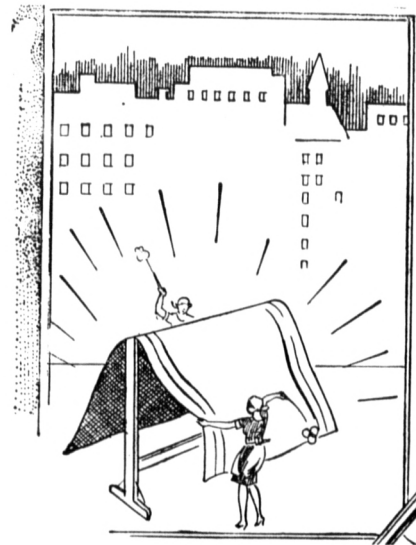
Kullekin

yksilöllinen pukevin kampaus Salon Helsingissä

Hiushoitoa huomioon ottaen hiusten erilaiset sairaaloisuudet, ● käsien- ja jalkojen hoitoa ● Kaikkea alan työtä suoritamme ammattivarmuudella ja huolella ● Aikatilauksia Puh. 39 446

Pohj. Esplanaadikatu 27. C. 4 kerr.

Pois matonpiek- simet, pöly- rievut ja lattiaharjat.

Tällaiset epämieluisat ja tehottomat puhdistusvälineet kuuluvat menneeseen aikaan. Nämä kolme apukeinoa eivät poista tomua — ne ainoastaan len-

nättävät sen ilmaan — ja siirtävät toiseen paikkaan. ELEKTROLUX-menetelmä on taloudellinen, tehokas ja terveydellinen. Ilman apua huolehtii perheenemäntä itse helposti ja mukavasti siivoamisesta

ELEKTROLUXin hiljaa käyväällä pölynimijällä, mallia Z 25, varustettu pölyindikaattorilla ja globoolikaasut-jalla.

OY ELEKTROLUX AB

Helsinki

KESKUSKATU 7

Puh. 20 468

Vienna

on ensiluokkainen kääntö-kenkä, alkuperäisiä wieniläisiä vastaava. Se on kevyt ja joustava, valmistettu parhaimmista nahoista Wien'in muotia seuraten.

Vertailkaa] käytännössä Vienna-kenkää muihin merkkeihin, silloin huomaatte Vienna-kengän erikoisuuden.

**Hämeen
Kenkätehdas Oy.**

TAMPERE

Tässä pari Vienna-kenkien syysuutuuksia.

Naisten kenkien erikoistehdas

Jos kenkienne päällysnahka halkeilee

liian pian, on useimmiten kenkävoiteessa vika. Jos yksinomaan käytätte Viking-Kenkävoidetta olette vakuutettu siltä vahingolta, sillä ette löydä parempaa kenkävoidetta kuin

VIKING

Älkää! ottako vastaan kenkävoidetta, jonka vakuutetaan olevan »yhtä hyvää». Oman etunne vuoksi pyytäkää nimenomaan »VIKING'ia».

Valitkaa lajitelmastamme ne laadut, jotka sopivat Teille parhaiten:

**Viking-Kenkävoide, Viking värjäävä-Kengänkiil-
loke, Viking-Loistovoide, Viking-Pasta, Viking-
Renovator.**

NISSENⁱⁿ Ylä Kahvila

Kauppatorin varrella

avoinna

Arkisin . . . klo 8—23

Sunnuntaisin klo 9—23,30

SOITTOA

klo 14—16

klo 20—23

Syystamineita

valitessanne kääntykää luottamuksella puselemme, sillä yli 10 vuotinen kokemuksemme takaa teille laatutavaran.

Aina varastossa sekä kotimaisia että ulkomaisia päällystakkeja, pukuja, puseroita ja hameita.

Ensi luokan tilausosasto.

NAISTEN PUKIMO

ACIA

Ratak. 29. A. kerr. 2
Puh. 37 083

E. Esplanadink. 4.
Puh. 21 897

KESÄÄ — NUORUUTTA — ILOA

(Jatkoa siv. 17).

Minna Canthin teoksia filmatisoitu. Teuvo Puron ohjaama »Annaliisa» oli ensimmäinen suomalainen kokoillan filmi. Mutta silloin eivät vielä Minna Canthin henkilöluomat puhuneet. Elokuva oli silloin vielä mykkä. Se saattoi antaa vain pienen aavistuksen kanakalle projisioitujen tekstien välityksellä siitä iskevästä vuorosanojen käytöstä, mikä Minna Canthilla oli näyttämön palkeilla esitettävänä.

Kuluneen kesän aikana on O/Y Suomen Filmitoimisto (S F) ensi kerran pannut Minna Canthin puhumaan. Mainittu valmistamo on nimittäin kesän kuluessa siirtänyt tämän nerokkaan naiskirjailijamme »Roinilan talossa»-nimisen maalaisidyllin ääni- ja kuvanauhalle. Kirjailija Artturi Järviluoma, »Pohjalaisten» tunnettu tekijä, sai tehtäväkseen käsikirjoituksen laatimisen. Hän syventyikin tehtävänsä suurella huolella ja antaumuksella, ja tulos on sen mukainen.

Elokuvan on ohjannut kansallisen elokuvataiteemme uranuurtaja, johtaja Erkki Karu. Hänen nimensä on jo niin tuttu aikaisemmista elokuvista, että siihen ei ole syytä sen enempää kajota. Johtaja Karun apulaisena on toiminut taiteilija Otto Al'Antila, tunnettu näyttelijä ja teatterimies. Valokuvaamisesta ja äänityksestä ovat huolehtineet maamme varminmat ja kokeneimmat ammattimiehet nimittäin herrat Eino Kari ja Yrjö Norta. Lavastuksen on järjestänyt kansallisen päänäyttämömme lavastustaiteilija, filmiyleisön vanha tuttu Carl Fager.

Käsikirjoituksen tekijä on tehnyt repäisevän otteen sovittaessaan näytelmän kulun tapahtuvaksi nyky aikana, tekniikan ja uusien aatteiden valtakaudella. Elokuvasta ei siis tullutkaan »historiallista», vaan aivan nykyaikainen filminäytelmä. Minna Canthan oli aina uuden aikainen ihminen, aina uusille aatteille ja uusille virtauksille altis. Senpä vuoksi käsikirjoituksen tekijä onkin, ja mielestämme aivan oikein, lähtenyt työssään siitä, että jos Minna Canth eläisi meidän päivinämme, hän ei missään tapauksessa kirjoittaisi »historiallista» näytelmää, vaan varmasti tempaisi taustan nykyajan tapahtumista.

Onkin mielenkiintoista nähdä, kuinka Roinilan väki on kesantotoissa oja-aura- valjakon kanssa, kuinka Anna touhuu kartanolla overallpukeissaan ja miten pikkuinen Ojalan Elli hyppää moottoripyöränsä selkään ja kiiruhtaa kaupunkiin ottamaan selvää lemmittynsä seikkailuista siellä. Ja osajaosta vielä:

Pitkät, tiheät silmäripset . . .

KLYTIACIL — KLYTIAN viimeinen uutuus. Cosmetics, joka sekä värjää että edistää silmäripsien kasvua.

Auringon polttama iho vaatii huolellista hoitoa, käyttäkää siihen Klytia'n maailman kuuluja tuotteita, kuten:

Nr 45 Gelée des Duchesses. Puhdistaa arimman ihon.

Nr 71 Lait au Suc de Concombres. Tekee hiipien sametin pehmeäksi.

Nr 827 Crème Klytia Radium. Erinomainen päivävoide aralle iholle.

Nr 13 Tonic Adstringent. Virkistää ja vahvistaa ihon.

Nr 1 Poudre Klytia, eri väri- ja vahvuuksia.

Klytian maailman kuuluja tuotteita tehdään hintoihin.

PUH. 33 510
UNIONINK. 30

"Parantavin" 10 minuuttia

Päänkivistyksen tai alkavan pahoinvoinnin vanha parannusohje on ottaa pulveri ja paneutua pitkään 10 minuutiksi. Tässä ohjeessa ei ole mitään vikaa, jos vain käytettävä pulveri on todella tehokas. Tuhannet ovat todenneet Hotan erinomaisen vaikutuksen niin hyvin väsymyksessä ja päänkivussa kuin muissakin vaivoissa, vieläpä hammas- ja korvasäryissä. Hota-pulveri on aina hyvä olemassa esim. matkoilla, juhliissa y.m. jolloin helposti joudutte tarvitsemaan tuota »10 minuuttia». Vaaratonta. Aptekeista.

HOTA-pulveri

poistaa tuskan ja kuumeen

Oy. STAR Ab., Tampere

Käytännöllisessä elämässä tarvitsevat

Eevan tyttäret:

TYÖTAKKEJA
PIIRUSTUSTAKKEJA
ESILIINOJA y.m.

Suurimman valikoiman muodik-
kaita takkeja löydätte meiltä

MATTLIN jälk.

Pohjois Esplanadink. 25
Etelä Esplanadink. 14

Naispääosissa näemme Rauni Luoman (Anna), Laila Rihteen (Elli), Kaija Suonion (Leena) ja Kaisu Puuskan (Sillankorvan suulas Sanna). Miehiä pääosia esittävät Hemmo Kallio (Meri-Matti), Toivo Palomurto (Mauno), Eero Eloranta (Eero), Iivari Tuomisto (Roinila) ja Kaarlo Kartio (Ojalan Olli).

Jäämme mielenkiinnolla odottamaan elokuvan ensi-iltaa ja uskomme, että »Roinilan talossa»-elokuvasta tulee menestys. Käydessämme Hollolassa, SF:n kesäisessä päämajassa, itse havaitsimme, että se luonto mikä Vesijärven rantamilla on tarjolla, on varmasti suurenmoinen tausta Roinilan talon kesäiselle tarinalle.

TEIKKARITYTÖT TYÖMAALLA . . .

(Jatkoo siv. 19).

rakoilla olevia käsiä ja liikarasituksesta särkeviä jäseniä.

— Älähän hermostu. Kyllä me ymmärrämme, että työtä te teitte kuinhevot, mutta olisiko sinulla vielä jotain tietoja varastossa?

— Kahdesta leivoksesta ja kupillista kahvia viet toisen parasta työaikaa 2 tuntia ja sitten vielä kiittämätön. . .

Emme kaikista maanitteluistamme (luvattu leivos koroitettiin viideksi) huolimatta saaneet kuulla enää mitään naisopiskelijoittemme tutustumisesta »tekniikan salaisuuksiin».

Emme kuitenkaan aivan siivilöimättä uskoneet haastateltaviemme puheita heidän työtehostaan, vaan marssimme erälle Töölöön uutisrakennukselle ja uhriksemme joutui rakennusmestari:

— Niin, hyvinhän ne neitokset ovat työssään suoriutuneet, eikä heidän palkkansa mikään armonpala ollut. Tosin he saivat meiltä pienemmän palkan kuin vakinaiset työläisnaiset. Muuten työmiesten käyttäytymisestä heitä kohtaan ei minulla ole muuta kuin hyvää sanottavana, vaikkakin se ehkä joistakin sivullisista voisi tuntua »arveluttavalta».

. . . Ja tähän yltyi puhettamme kuunnellut työnjohtajakin.

*Tätä numeroa seuraa
liitteenä tilaushankinta-
kiertokirje.*

Korsetti- ja rintaliivi- uutuuksia!

Liivimme korostavat vartalonne solakkuutta ja viivojenne kauneutta niinkuin aikamme muoti vaatii.

Käykää katsomassa jo tänään — annamme mielellämme neuvojamme ilman ostopakkoa.

**RANSKALAINEN
KORSETTILIIKE**

Kasarmik. 46. Puh. 28 782.

Love SALON de BEAUTÉ

Rva MÄRTHA KJELDSSEN
BULEVARDI 4 B 37.

Oletteko tyytyväinen hipiäänne?

Jos ette — aloittakaa heti säännöllinen kasvojenne hoito. Scandia-Jourde valmisteet takaavat tulokset. Saatavana myös pienemmissä pakkauksissa kotihoitoa varten.

Kaikki käsittelyt salongissa toimitetaan alkuperäisillä valmisteilla. Finnien ja mustien ihohuokosten erikoiskäsittelyä Scandia-Jourde menetelmin.

Sarjahoitoa alennuksella.

Scandia=Jourde

PARIS

Tilaukset
PUHELIN
31 540

Geva Saurion

PUKU-ATELJEE

Arkadiankatu 37 A.

Puhelin 44 216

VAIN TILAUKSESTA

AATAMI ANTOI ASEEN . . .

(Jatk. siv. 15.)

lytän kannsaihmissiäni, pukeudun tuon kesäisen päivän jälkeen aina ampumaradalle mennessäni siniseen kävelypukuun, jotta minulla on siis mahdollisimman käytännöllinen puku, mutta joka tapauksessa hame.

— Mitä metsästyksen tulee, vastasi rva Wasastjerna kysymykseemme, olen harrastanut sitä verraten vähän. Metsästys ja ampuminen ovat kaksi aika tavalla eri asiaa. Minusta tuntuu, että meillä naisilla on metsästyksen tarvittavaa pyydystyshalua verraten vähän. Miehetkin yleensäkin ovat hanakampia pyydystämään. Heillä on metsästyksin ikäänkuin veressään. Minä olen kuitenkin silloin tällöin ollut mukana. Ensin oli minusta epämiellyttävää nähdä, miten koira sai juoda kuolleen jäniksen lämpimän veren, mutta siihenkin voi tottua. Itse olen ampunut vain variksisia huuhkajamme ruoksi. Usein kilpailin mieheni kanssa niiden ammunassa ja huomasi, että pyydystyshalu herää varsin helposti — naisessakin. — Koskaan en kuitenkaan saata innostua metsästäämään siinä määrin kuin ampumaan. Se on ja pysyy minun suurena rakkautenani.

*

Kapteeninrouva Claudia Ahon, joka on ampunut mestari luokan sekä kiväärillä että pienoiskiväärillä, tavoitimme Pitkänrannan rajavartiostosta. Hän myönsi kuuluvansa ampuviin, vieläpä metsästäviinkin naisiin.

— Mistä alkuinnostus?

— Mieheiltäni. Enhän viitsinyt aina katsoa, kun hän lähti ampumaan ja jätti minut kotiin. Otin pyssyn ja lähdin mukaan.

— Mikä Teitä eniten viehättää mieliharrastuksessanne?

— Se on niin, niin jännittävää. Ja ympäröivän luonnon kauneus on monasti jotakin suurenmoista. Ei tarvitse ajatella kattilan pohjaan palamista — minä kun en ole vähääkään innostunut keittiöhommiin —, vaan saa vain vaeltaa, vaania, kuunnella ja pyydystää.

— Ja hankkia jäniksiä kattilaan muiden keitettäväksi. Montako olette saaneet?

Raikuva nauru oli vastauksena. — En ole vielä koskaan saanut ammutuksi yhtään jänistä. Ne vekkulit juoksevat aina liian nopeasti, jotta minä ehtisin minnekään. Mutta uskon varmasti vielä joskus onnistuvani. Tänä syksynä yritän oikein pontevasti.

*

Yhtä huono onni on ollut riihimäkeläisellä rouva Edit Kätöllä, joka samoin kuin edellinenkin puhuja näyttää olevan täysin vapaa metsästysvalheiden kertomismaniasta. Hän on muuten erinomaisena ampujana suorittanut pienoiskiväärillä mestariluokan, pistoolilla ensimmäisen luokan ja tarkkuuskiväärillä erikoismerkin.

— Mutta jänisten suhteen on minulla ollut epäonnea. En ole vielä koskaan osannut juoksevaan maaliin, siinä kun ei ole mitään aikaa tähtäämiseen. Koko eläin näkyy vain silmänräpäyksen. Mutta ampuminen on hauskaa. Mieheni tietysti sai minut innostumaan. Kuljin ensin radalla »vinkaa maassa» hänelle ja lopulta otin itsekin asean käteeni. Erinomainen huvi ja urheilu täällä maaseudun rauhassa.

*

Rouva Aino Lassila Vaasasta vakuutti meille myös ampumisen suomaa nautintoa. Hän on ampunut useammilla aseilla ja hienoja luokkia kaikilla.

— Ampumisen jännittäväisyys on mielestäni sen suurin viehätys. Kun saa hyviä tuloksia, tuntuu niin hauskalta, mutta jos menee ohi maalin, puraisee masennuksesta ja harmista huuleensa.

Samat sanat kuulin vielä helsinkiläiseltä rva Anni

Palatinus-hotelli Margareetta-saarella.

NYT KAIKUVAT VIININKORJUULAULUT UNKARISSA!

Matkustakaa niitä kuuntelemaan! Matkustakaa syksyksi maa han, missä päivät ovat kirkkaat ja kuulakkaat, ilmat lämpimät ja leppoisat!

BUDAPESTISSA,

joka on maailmankuulu kylpypaikka ja iloinen maailmankaupunki samalla kertaa, voitte mukavasti yhdistää järkipäisen terveydenhoidon ja virkistävät huvitukset. Eikä se tule kalliiksikaan. Kolmen viikon oleskelu ensiluokkaisissa hotelleissa, jotka sijaitsevat toinen toistaan kauniimmilla paikoilla, lääkärinhoito, kylvyt ja terveysjuoma»kuurit» mukaanlaskettuina, maksaa vain 390 pengöä (n. 3200 Smk.) — jota paitsi Teille järjestetään kaikenlaisia etuja, kuten matka-alennuksia maan rautateilla, alennuksia konsertteihin, teattereihin y. m. y. m.

Kylpykausi läpi vuoden.

Ei lisämaksuja.

Lähempiä tietoja antavat:

Päädustaja Suomessa, O.Y. DAHLBERG & HILBERT A.B.
Mikonkatu 1, Puh. 29 822,

SUOMEN MATKATOIMISTO, P. Esplanadinkatu 19, Puh. 28 989,
haarakonttori STOCKMANNIN TAVARATALO, Puh. 24 986
sekä KURKKOMISSION Budapest V. Vigadó-ter 3.

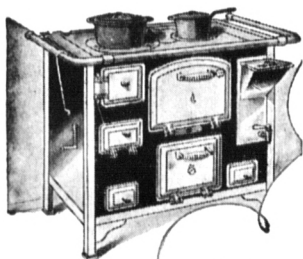
»ERNA»-kenkä.
Etuosa kiilto nahkaa, takaosa mustaa mokkanahkaa.

Erna

-kenkä

uutuuksia syksyä varten: mokka-, kiilto-, kulta- ja hopeanahkaa.

VÄINÖ HUTTUNEN
Kenkätehdas
TAMPERE

Onnistuneen ruuanvalmistuksen perusehtolh'n kuuluu

ensiluokkaisesti toimiva liesi. Nykvaikaisten perheenmientien kokemusten nojalla on suunniteltu Porin Konepajan

KOTILIESI

-polttoainetta säästävä, helposti hoidettava, keitto- ja paistokyylytään verraton liesi.

KOTILIEDEN erikoisedut, siro rakenne ja huokea hinta takaavat taloudellista säästöä.

PORIN KONEPAJA

Evojen

aarreaitta on liikkeemme, varastomme käsittää mitä ihanampia TURKKEJA ULSTEREITA LENINKEJÄ PUSEROITA HAMEITA

I luokkaisia valmisteita sopu hinnoilla

Oy. Lorea

Aleksanterink. 19.

Vastap. Stockmann'ia (Uusi suomalainen liike)

HAAVOITETTU

(Jatk. siv. 6.)

Mies ei puhunut.

»Hattusi ja takkisi ovat siellä, minne ne jätit, Bill.» Hän kääntyi takaisin peiliin päin.

»Angela ei tiennyt», alkoi mies.

Elsie nauroi. »Miten ihmeen tarkka-näköinen sankarimme onkaan! Lapsi raukka ei ymmärtänyt edes pysyä poissa sateesta. Juuri siksi tämä on hullunkurista. Kuitenkin onnistui hänen pelastaa rakkaansa — valheelta ja lialta!»

Hän jatkoi hymyillen: »Maailma on kuitenkin — maailma. Totta puhuen olenkin ollut jo kuukausia kyllästynyt Lontooseen. On väsyttävää, käsitätkö olla jokaiselle ystävällinen...»

Angela tuli asuntoonsa. Häntä paleli ja huoneet olivat elottomat. Hänen hampaansa tärisivät, kun hän ääneen rukoili: »Oi Jumalani, anna sen vai-kuttaa. Älä anna hänen saada häntä enää!»

Hän riisuutui nopeasti kuin pieni lapsi. Vuoteensa vierestä otti hän päivä-kirjansa ja kirjoitti: »Tänä iltana olen pelannut viimeisen korttini. Kaikki riip-puu siitä. Hän ei ehkä milloinkaan tule takaisin. Mutta se oli ainoa mahdol-lisuus —.»

Hän pidatti henkeään ja kätki päivä-kirjan. Avain kääntyi lukossa, ulko-ovi avautui.

Hän juoksi pukeutumispöydän luo ja puuteroi nenänsä...

»Sinäkö se olet, Bill? Olen täällä rak-kaani.» *Maude Williamson.*

Laineelta, joka on erikoismestari kaksin-taisteluammunnassa. Häinkin on ryhty-nyt miehensä innostamana ase-työhön ja rakastunut ampumaurheiluun nyt korviaan myöten.

— Kunhan tässä ennätän, lähdän vielä mieheni mukana metsällekin, jotta en olisi Pekkaa pahempi. *Riitta.*

Haluatteko

laihtua? Solakaksi 10 päivässä Diana-menetelmällä

ilman n. s. laihdutuspillereitä tai -voi-teita ja tarvitsematta nähdä nälkää. Koko 10 päivää kestävä hoitokauden aikana saatte syödä niin paljon kuin haluatte. Hoito on kokeiltu, siihen kuuluu vain luonnontuotteita jase on aivan vaaraton. Diana-menetelmä marmelaadeineen mak-saa 50 markkaa. Postietuannilla lähe-tettäessä lisätään postikulut. Tilatkaa jo tänään tämän ainutlaatuisen tehok-kaan ja vaarattoman laihdutusmene-telmän ohjeet.

DIANA - VARASTO
Helsinki - Postilokero 143 - E 5

Sulo ja Pond'in kauneusvalmisteet kuuluvat yhteen ja ovat eroittamattomia, sillä Pond'in Creamillä voitte olla varma saavuttavanne sekä kauneuden että tyytyväisyyden.

Pond'in Vanishing Cream antaa iholle sametti-maisen, himmeän sävyn, joka muodostaa hyvän alustan ihohouheelle.

Pond'in Cold Creamia käytetään illalla ennen levolle menoa. Se tunkeutuu syvälle ihohuoko-siin, puhdistaa ne ja vahvistaa ihoa. Saatavana kaikkialta. 20 mk 1/1 putki 10 mk. 1/2 putki 30 mk. rasiassa.

Pond'in ihohouhetta eri tuoksujia 12 mk. & 22 mk.

POND'S CREAMS

EDUSTAJA SUOMESSA

PARFUMERIE HARRISON

Helsinki, Tampere, Kauppatori 5

Keskeytymättä saapuu meille ihania

silkki ja villa-uutuuksia

Myös

RODIER ja BIANCHINI ovat lähettäneet kauneimmat tuotteensa

OSAKEYHTIÖ

AITTA

Kluuvik. 4 Puh. 25766.

joka toinen viikko. Mutta vaimoni ei suostu teitä ottamaan, sillä vieraasta on vaivaa.

Kuinka olisivatkaan viitsineet nähdä vaivaa. Skym oli käynyt kerran Berliinissä, siellä hänen silmänsä aukenivat. Toisten silmiä aukoilevat nykyään rikkaat englantilaiset, niin että turistiseutujen lappalainen osaa vaatia, esimerkiksi, kruunun valokuvattavana seisomisesta, katse maassa. Jos katsotaan koneeseen, tekee se viiskymmenäyrisen lisää.

Skym oli sitäpaitsi rikas, todennäköisesti. Sanoi ottavansa, jos nyt lapin kielen opettamiseen suostuu, niin paljon, että vieras ei voi maksaa. Ajattelin, että 2—3 tunnista päivässä voi maksaa kolmekin kruunua.

— Seitsemän kruunua, sanoi Skym.

Siitä huolimatta kävi äijä marjassakin. Ja kaupitteli minulle taulujaan, mutta en uskaltanut niitä katsoakaan, arvasin, että ne vaativat omaisuuksia.

Ei rouvakaan tyytynyt vähempään kuin seitsemään kruunuun. Vähemmällä ei kannattanut keskeyttää työtään vuorilla ja tulla vieraan luo. Kuten sanottu, sanoivat, menkää muualle. Ja Skym neuvoi sisarensa, jonka piti olla niin puheliaan, että varmasti vieraan päättä alkaisi särkeä.

Tunnelma kylmeni, hankin lähtöä. Silloin Skym emännälleen sanoi, emmekö keittäisi kahvia. Sitä tuotiinkin kohta suurella puhtaalla tarjottimella ja muistelen, että so-keriastiassa oli pihditkin. Juttelimme vielä siis hyvän aikaa ja Skym sai tietää, että osaan suomeakin. Sitä hän epäili, mutta ei sanonut mitään, panihan vain koetukselle. Mutta kun pitkän aikaa hyvin ja kaunopuheisesti keskustelin, muistaakseni Abessinian kysymyksestä, näytti äijän naama siltä, että uskoo. Leveä, lihava, rauhallinen, hymyilevä, viekas naama. Kuin pieni sulttaani. Hän väitti, että prof. V. ei tunne lapin kuukausien nimien suhdetta poronhoitoon. Kävi ilmi, että prof. V. tuntee. Sitten kertoi Skym, että hän lähiaikoina matkustaa Tukholmaan kustantajan luo neuvotelemaan ilmestylvästä Lapin kuvauksestaan. Hyvästelin Skymit, palasin ratavartijan luo.

Siellä söin taas hienon päivällisen ja ratavartijan intelligentin näköinen poika lähti saattamaan. Matkalla hän sivumennen sai tietää, kysymyksensä johdosta, että Ruotsissa luultavasti on enemmän nomaadeja kuin Unkarissa.

Jällivaarassa odottelin sitten Peijukiani, numero yhtä. Tapasin siellä laestadiolaisia lappalaisiakin, joita kävin tapaamassa. He kerääntyivät kaikki ympärilleni, eräs piti minulle lapiksi uskonsa mukaisen saarnan. Toiset tarkastelivat: voiko tuolle puhua uskostaan. Eräs sanoi: »On nöyrän näköinen.» Toinen sanoi: »Kyllä voi puhua, sen näkee hänen silmistään.» Korpelaa he tuntuivat halveksivan, arkinrakentajaa.

Eräänä päivänä tuli taas lappalaisia. Kysyin suoraa päättä: »Saanko tulla mukaan?»

— Tulkaa vain, sanoi vilkas vaimo.

Moottoriveneellä ajoimme parisen tuntia, lainamoottorilla, tämä on erikseen mainittava.

— Ottakaa minusta valokuva, sanoi vaimo.

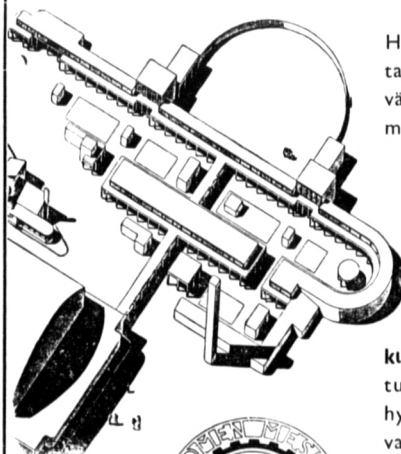
— En ole rikas, sanoin, en omista valokuvauksetta.

— Kyllä sinulla on, varmasti monta miljoonaa, sanoi viekas vaimo.

Ja sitten hän kuvaili, kuinka kurjissa oloissa hänen poikansa elää ja pyysi pojalleen minulta moottorivenettä, »sillä voisi ansaita».

Tänä kesänä en sanonut voivani pyyntöä täyttää, mutta ensi kesänä pyysin palaamaan asiaan. Saman tien lupasin tuoda vähintään viisi litraa viiniä, tynnörissä, »koska se on hyvää reumatismin lääkettä». Kun kodan erinomaisten likaisuuden takia en halunnut jäädä pitemmäksi

Tuhannen nähtävyyden opintomatka — päivässä

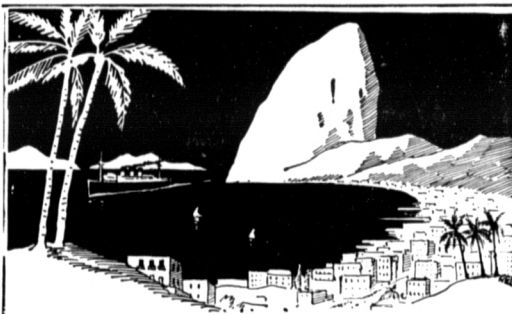

Helsinki ei ole milloinkaan tarjonnut niin paljon nähtävää, kuin nyt alkavien Suurmessujen aikana. Ne ovatkin todellinen talouselämäme suurparaati, jossa on näytteillä melkein kaikki se, mitä Suomessa pystytään tekemään. Perheemännille vastaa messuilla käynti hyvää kotitalouskurssia, sillä saahan siellä tutustua kaikkeen uuteen ja hyödylliseen, mitä ravinto-, vaatetus-, käsityö-, sisustus-, y.m. aloilla on viime vuosina keksitty. Ettehan toki laiminlyöne tällaista tilaisuutta!

Rautatiet antavat messuille tulijoille 25 % alennuksen.

Suuresfut

SUOMEN TUOTANNON SUURKATSELMUS
HELSINGISSÄ LOKAKUUN 5—13 PÄIVINÄ

7 viikon matka

Brasiliaan ja Afrikkaan

S/S "Monte Rosa"lla

14.00 br. rek. ton.

MATKALIPPUJA

alkaen £. 31. 15. täydellä ylöspidolla. Lähtö 29 p. loka-kuuta ja 16 p. joulukuuta Hampurista pysähtyen m.m. seuraavissa paikoissa: Ponta Delgada Atzorit, Pernambuco, Rio de Janeiro, Sao Francisco do Sul, Santos (Sao Paulo) Bahia, Dakar Senegal, Casablanca (Rabat).

Lähempiä tietoja pääasiamieheltä Suomessa

Oy. Suomi—Hampuri Rahtauskonttori Ab.

Helsinki, E. Makasiinink. 4, puh. 306 86 (vaihte)
sekä kaikilta matkatoimistoilta.

aikaa ja kun tiesin Peijukin pian saapuvan Purnuun, opiskelin täällä lappia vain ehtoopäivän. Lähtiessäni vielä vaimo kysyi osoitettani, nimeäni, isäni nimen ja äitini nimen. »On hauska olla kirjeenvaihdossa ulkomaalaisen kanssa». Annoin tiedot.

Peijuk ei tullutkaan Jällivaaraan. Astuin siis autobussiin ja lähdin Vuodasiin, suureen lappalaiskylään. Autobussi oli täynnä lapinpukuisia, lappia puhuvia.

Yösija luvattiin vasta viimeisestä talosta. Ja sielläkin emäntä vahvasti epäili allekirjoittanutta vakoojaksi.

— Vaikka olenkin vakooja, niin harvoin syön ihmisiä, sanoin emännälle.

Hän ymmärsi leikin ja rauhottui huomattavasti. Miesten kanssa otin vakavamman tyylin, näytin passini, selitin kaikki leimat. He uskoivat. Ja imarreltuina, että heiltä, miehiltä pyysin yösiijaa, he suostuivat omin luvun yhdeksi yöksi. Sitten jo niin ystävyystimme, että kaikki halusivat jäämään. Ja kun olin kyllältäni ahertanut tässä kylässä, sivussa lordien ja muiden herrojen turistiteistä, (kuvaus Vuodasin päiviltä kuuluu tietysti muuhun yhteyteen) ja kun lähdön hetki alkoi selvästi koittaa, huomasin, että rakkaat vuoddasilaiset vilpittömästi surivat lähtöäni. He olivat oikeita lappalaisia.

PARKETILLE JA ASFALTILLE

(Jatkoo siv. 24.)

ole vaikea arvata, käyttävät kaikkina vuorokauden aikoina. Sekin on jo läntistynyt ja varpaat pyrkivät leikkauksista maailmalle. Uusi hattu kyllä keikkuu kiharoilla, samanhintainen kuin olisi uusi kenkäparikin, mutta lause: hieno nainen tunnetaan jalkineistaan, ei vielä ole syöpynyt suomettaren alitajuntaan.

Oletteko muuten jo nähneet syksyn uuden kengän? Kävelykengän, rauhallisen ja nauhallisen koristeina kauniita reijityksiä.

Keväällä sukelsi nimi Hunting-calf esiin. Nytkin näette sen, monasti yhdistettynä vasikan nahkaan. Käytetään harmoonisia saman värin vivahduksia esim. ruskeaa vasikan nahkaa ja ruskeaa hunting-calf nahkaa. Ruskea, harmaa, musta ja sininen ovat syksyn muotivärejä. Hopea- ja kultanahka ja silkki ovat iltakenkien aineita. Pukujen aineyhdistelmät toistuvat silkkikengissä: samassa kengässä käytetään kiiltävää ja himmeää silkkiä.

Iltapäiväkenkä suosii myös siroja reijityksiä ja usein siinä toistuu kävelykengän koristelu tai päinvastoin.

Sekä vierailu- että kävelykengässä näemme erään uutuuden: läpän, joka

edessä nousee aika korkealle jalkarinnan päälle. Sitä koristaa usein solki tai irroitettava clipsi. Läppä on toisinaan aivan sileä, mutta toisinaan on se innoittanut tekijänsä kääntämään sen senkin seitsemälle mutkalle.

Tikkaukset kenkien koristelussa ovat suurta muotia. Ne kiertelivät läppää, kengän kärkeä, kulkevat poikki varpaiden, kiertävät kengän reunaa. Muuten on mielenkiintoista nähdä kuinka nykyään naisten kenkänahka on suuren työskentelyn kohteena. Esim. mokkanahka on kiitollista ainetta ja monet syksyn muotikengät tehdään siitä. Tummempia värilaatuja esim. ruskeata ja mustaa mokkanahkaa saa usein aivan läheltä tarkastaa ennenkuin huomaa miten paljon työtä on uhrattu tämän muotikauden kenkänahkojen koristeluun.

Käytetään sekä avonaisia että hihna-kenkiä. Kiiltonahka on myös suosittua ainetta, etenkin iltapäiväkenkinä.

Mutta mitä sanotte tästä laineellisesta sinisestä kengästä, jonka pinta on kuin aallon harjaa? Mikä hieno imartelu kenkätehtailijain puolelta. Kuvitella meitä Cabanel'in Venukseksi, joka nousee sinisistä aalloista.

Kiitos, hyvät herrat! Koetamme olla kuvittelunne arvoiset.

Helöisa

T. E. NIITTYSEN leninkiliikettä

suosittelemme nykyajan Eevoille, sillä sieltä löytää aina pukevan ja muodikkaan leningin.

Aleksanterink. II
Puh. 29 235

KÄYTTÄKÄÄ H. V. K. VILLALANKOJA

Valmistaa:

HELSINGIN VILLAKEHRÄÄMÖ O.Y.

Hotelli Knut Posse

Viipuri — Karjalank. 19

Paikkakunnan uusin ja ajanmukaisin I lk:n hotelli. Viihtyisät matkustajahuoneet. Knut Possen keittiö tunnettu erikoisen maukkaista ja monipuolisista aterioistaan.

MITÄ MEIDÄN TULEE TIETÄÄ RAAKARAVINNOSTA?

**Tie ravinnon kautta terveyteen...
on jokaisen kuljettavissa**

222 raakaravinnon valmistusohjetta, hintaa 10:—

■ Viime vuosina on esitelmien ja julkaisujen muodossa tehty laajalti selkoa raakaravinnon suuresta merkityksestä terveydellemme, mm. sen erinomaisesta vaikutuksesta suolistomme toimintaan, ja siitä miten runsaasti raa'at puutarhatuotteet sisältävät vitamiineja ja kivennäissuoloja ja miten helposti niiden avulla voimme saada terveydellemme edulliseksi todetun emäs-enemmyyden ruokaamme, jossa meillä Suomessa tutkimukset osoittavat aivan yleisesti happo-enemmyyttä.

■ Mutta koska ei mitään yhtenäistä opasta itse raakaravinnon valmistamisessa ole ollut, ja hyvien reseptien saanti on ollut vaikeaa, on nyttemmin julkaistu erittäin arvokas reseptikirjanen nimeltä: »Raakaravintoa», kirjoittanut rva Alli Simola. Tässä kirjassa on valmistusohjeita niistä raakaravintolajeista, joista eri talouksissa eniten on pidetty, ja valinta tehty joko ruokailijain antamien lausuntojen tai julkisilla havaintotunneilla annettujen vastausten mukaan.

■ Reseptejä on kokeiltu eri talouksissa: työläis-, talonpoikais- ja virkamieskodeissa, kotona aterioivien virkanaisten talouksissa ja ravintoloissa. Erittäin arvokkaana apuna kirjan laadinnassa on ollut eräs maamme kuuluisimmista ravintolalanaisista, Hotelli Kämpin nykyinen kylmänruuanlaittaja neiti Matilda Kinnunen.

■ Koska kirja on tarkoitettu kaikkia kansankeroksia varten, on sen hinta pyritty saamaan mahdollisimman huoheaksi. Niinpä se maksaakin vain Smk. 10:—.

Saatavana maamme kaikista kirja- ja paperikaupoista sekä Rautatiekirjakaupan myyjiltä.

K U V A T A I D E
HELSINKI, LÖNNROTINKATU 10.

KUVATAIDE Helsinki, Lönnrotinkatu 10.

Tilaan täten kpl. Alli Simolan »Raakaravintoa»
à Smk. 10:—. Rahaa yht. Smk. seuraa mukana.

Nimi

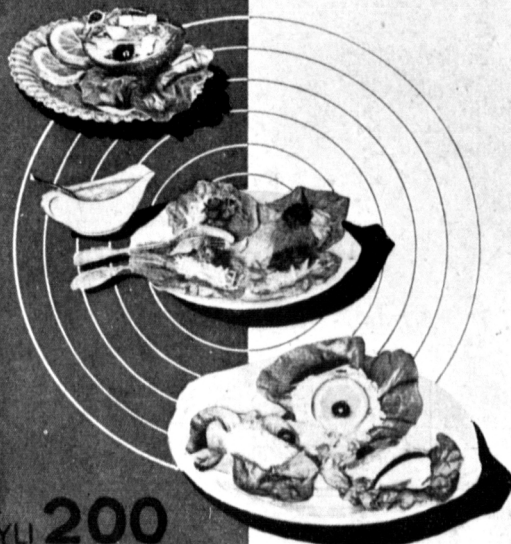
Arvo

Osoite

Rahan seurattessa mukana lähetetään tilaus rahtivapaasti.

raakaravintoa

ALLI SIMOLA

YLI 200
SALAATTIEN yms.
VALMISTUSOHJETTA

AIKAISYKSYN
Elites UUTUUKSIA

Vihdoinkin

kauan odotetut naisten nilkkoja suo-
jaavat sirot ELITE kengät saapuneet
kenkäkauppoihin.

Myös monen monta muuta siroa ELITE
syysuutua eri väreissä.

KENKÄTEHDAS OY. KALEVA
TAMPERE

NAISTENKENKIEN ERIKOISTEHDAS.

Eeva

tulee luoksenne myöskin vuonna 1936.

EEVAN ohjelma pysyy ensi vuonna pääpiirteiltään entisen kaltaisena, koska lukijamme ovat siihen olleet tyytyväisiä. Sitäpaitsi olemme saaneet kesän aikana paljon uusiakin ystäviä. Ajatelkaahan, monet miehetkin, joilla talven aikana oli niin »kiire» etteivät ehtineet tutustua naisväkensä ajanvietehtiin, ovat kesälaitumillaan sadepäivinä tulleet ottaneeksi käteensä EEVAN ja, katso, heille se on ollut iloinen yllätys, suoraan löytö, vakuuttavat he. He ovat löytäneet siitä paljon virkistävää luettavaa ja he ovat liittyneet EEVAN vakinaiseen lukijakuntaan. Me sanomme: tervetuloa ja ilmoitamme, että vuonna 1936 EEVA koettaa olla, jos mahdollista, entistäkin hausempi ja mielenkiintoisempi. Ja siitä varmaankin iloitsevat EEVAN naislukijatkin, kun he ensi vuoden tilattavia lehtiä valikoidessaan voivat tilata EEVAN tietoisina siitä, että se voi valmistaa ilon hetkiä heidän miesystävilläänkin.

EEVA ilmestyy vuonna 1936 kerran kuussa vaihtelevana, runsaasti kuvitettuna, rikassisältöisenä.

SUOMEN NAISET!

Tutustukaa EEVA-lehteen, ja kun olette siihen tutustuneet, silloin vasta huomaatte kuinka paljon teiltä puuttuu, ellette varaa sitä itsellenne koko ensi vuodeksi.

EEVA-lehti on omalaatuinen, meillä ainutlaatuinen, sitä ette voi korvata millään muulla lehdellä.

ASIAMIEHET!

EEVAN kaikissa piireissä saavuttama suosio helpottaa työtänne ja tarjoaa Teille suuria ansiomahdollisuuksia. Käyttäkää niitä hyväksenne ja viekää EEVA jokaiseen kotiin.

Asiamieskilpailumme

on järjestetty niin, että jokaisella on mahdollisuus päästä palkinnolle. Tilausmäärän nojalla jaetaan seuraavat palkinnot:

I palkinto	.. 3 000: —	VI palkinto	.. 200: —
II	.. 1 500: —	VII	.. 200: —
III	.. 800: —	VIII	.. 200: —
IV	.. 500: —	IX	.. 200: —
V	.. 300: —	X	.. 200: —

Näiden lisäksi arvotaan 1 500 markkaa jaettuina **viiteen** 300 markan palkintoon niiden kesken, jotka ovat hankkineet vähintään 20 tilausta. Täten on jokaisella, joka on hankkinut mainitun vaatimattoman tilaajamäärän, mahdollisuus saada ainakin tämä 300 markan palkinto, jos hänellä arpomisessa on onnea.

(TILAUSLIPPU)

Kirjoittakaa
jo tänään!

Allekirjoittanut pyytää saada asiamiespaperinne ja -ehtonne

»EEVAN KONTTORI«

Nimi

Arvo tai ammatti

Osoite

HELSINKI
ANNANKATU 18

»EEVAN KONTTORI»

HELSINKI
ANNANKATU 18